Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 316 13. januar, 2012] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]



2011 ÅRET FOR MODSTAND!

HVAD KAN VI VENTE OS AF 2012?

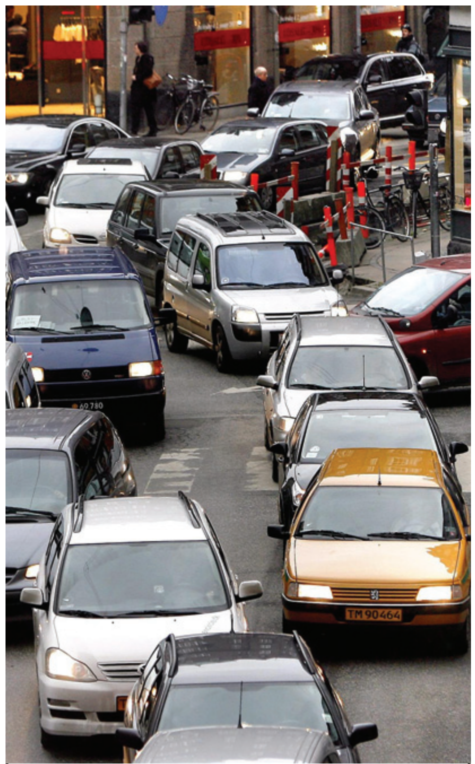
I denne måned bliver det årsdagen for de Tunesiske og Egyptiske revolutioner der igennem massemobilisering af helt almindelige mennesker, som du og jeg, magtede at få smidt deres korrupte despoter på porten og skabe dybe sprækker i hele systemet.

Denne ild af modstand spredte sig til resten af Mellemøsten, nord på til 'den indigneret bevægelse i Spanien' der ikke følte sig repræsenteret af deres politiske repræsentanter og i stedet tog byernes pladser, til grækerne der nu er i daglig kamp mod et system der mere tydeligt end andre steder repræsenterer de europæiske banker og kapitalister frem for befolkningen. Endelig blev 2011 året for Occupy-bevægelsen i USA, der formåede at trække en linie imellem de 99% af befolkningen og den resterende 1 % som ejer majoriteten af nationens værdier.

Det er nu gået op for enhver (selv borgerlige økonomer), at krisen er dyb, og det ser ud til at der er mere krisepolitik og flere nedskæringer i vente. Det gælder også i Danmark hvor vores nye socialdemokratiske statsminister brugte nytåret på at advare os om, at der ikke længere findes hellige køer når staten skal spare.

Vi håber, at 2012 bliver året for modstand mod krisepolitikken.

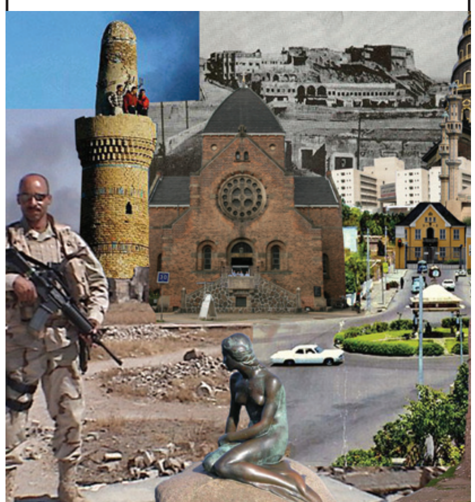
Godt Nytår!



Betalingsring: Den lette og asociale løsning

Enhedslisten i København har indkaldt til en kampagne, for at medlemmerne "får ejerskab til, kan argumentere for og gøre "trængselsringen" til en hjertesag". Det er positivt, at man på den måde vil bruge sine medlemmer aktivt, og vi vil her give vores bidrag til debatten.

Læs side 06



Rejsen til Irak

Socialistisk Arbejderavis bringer en historie om en hjemsendt irakisk asylansøger i samarbejde med vis-Avis.

Det er en desperat beretning fra Irak, hvorfra en afvist asylsøger kort tid efter hjemsendelsen skriver om deportationen fra Danmark samt følelsen af at være fremmed, uforstående og utilpasset i Irak efter 10 års ophold i det danske asylsystem.

Læs side 05

Frygt for fyring øger produktiviteten

Mens fagtop og chefer taler om løntilbageholdenhed (endnu en gang) ved de kommende overenskomstforhandlinger for den private sektor viser nye tal produktiviteten stiger.

Nye tal fra Danmarks Statistik viser at produktiviteten i den private sektor er steget med 4,9 % i 2010. Det er den største stigning i 16 år. Også set i forhold til den gennemsnitlige stigning i produktiviteten de sidste 44 år (2,8 %) er tallet stort.

Frygt

Til Berlingske Tidende siger Arbejderbevægelsens Erhvervsråd at produktivitetsstigningen ikke er kommet ved nye investeringer (pga. krisen), men ved at fyre medarbejdere og få de tilbageværende til at løbe stærkere.

Tidligere vismand og professor på CBS, Jan Rose Skaksen, er inde på noget af det samme. Han siger til Berlingske at "mange arbejder nu mere ihærdigt for at bevare jobbet og fastholde en arbejdsplads".

Han mener at vi måske vil kunne se samme udvikling i flere år endnu.

Flere penge til arbejdsgiverne

En stigning i produktiviteten på 4,9 % svarer til at hver arbejder i den private sektor har skabt for 18.000 kr. ekstra værdi i 2010, i forhold til hvad der blev skabt i 2009.

Og det er vel og mærke ikke penge den ansatte nogensinde får del i. Reallønnen – også i den private sektor – er faldet i 2010.

For mindre i løn producerer vi altså mere værdi til arbejdsgiverne – med frygten for fyring hængende over hovedet.

Løntilbageholdenhed?

I foråret 2012 skal de nye overenskomster for den private sektor forhandles. Den 4. januar starter forhandlingerne om overenskomsterne på industriområdet med 240.000 ansatte. De plejer at ligge retningen for forhandlingerne i de andre dele af den private sektor.

Arbejdsgiverorganisationen Dansk Industri vil – ikke så overraskende – have "fokus på en ansvarlig omkostningsudvikling og fleksibilitet for den enkelte virksomhed".

Hvad der måske er mere overraskende er at Børsen den 28. november bringer en artikel under overskriften "LO spår laveste lønstigninger i 30 år". I en ny prognose LO har lavet spår de "økonomisk smalhals for landets lønmodtagere mange år frem".

Vende udviklingen

Det virker ikke som nogen god forhandlingstaktik at melde sådan ud. LO's forudsigelse handler ligeså meget om deres egen rolle i de kommende år. Toppen i LO bør kæmpe for at vende udviklingen.

I stedet har de opgivet uden at prøve, og har accepteret arbejdsgivernes logik.

Hvis ikke overenskomstforhandlingerne skal ende i de laveste lønstigninger i 30 år (og realløns-nedgang igen) og endnu mere omfordeling af værdierne til arbejdsgiverne, skal vi ikke regne med at fagtoppen vil hjælpe os.

Vi må skabe presset på arbejdsgiverne selv.

CHRISTINE KYNDI BERGEN

Fagtoppen og Europagten

INTERNATIONALT SKRUEBRÆKKERI



LO-formand Harald Børsting

Fagtoppens ja til Europagten er ikke i danske arbejderes interesse. Og det er en kniv i ryggen på arbejdere over hele Europa, der kæmper mod kapitalens krisepolitik.

Støtten til Europagten fra Dansk Industri, Dansk Erhverv, Lars Løkke og den tidligere regering har været klar fra starten. Ikke så underligt: Europagten handler stort set kun om én ting: At europæisk kapital vil have europæiske arbejdere til at betale for krisen.

Europagten skal gøre lønnen "konkurrencedygtig", gøre den offentlige sektor "bæredygtig", skøre i pension og efterløn osv. (se artikel bagsiden)

Derimod kan det undre, at LO-formand Harald Børsting, få dage efter at aftalen blev indgået midt i december, meldte sig på banen med sin støtte – af hensyn til "den langsigtede økonomiske stabilitet og dansk beskæftigelse".

Under forhandlingerne om Europagten i foråret var udmeldingen en ganske anden:

"Jeg vil sætte stærkt spørgsmålstegn ved, om der er brug for sådan en pagt, og om den danske befolkning kan bakke op om en pagt, der udspringer af et tysk borgerligt ønske om flere besparelser," siger Harald Børsting. (Politiken, 11. marts)

Samme dag kunne TV2 Nyhederne berette: "Hold nallerne fra vores løn. Så kontant lyder meldingen ifølge Politiken fra Danmarks to største hovedorganisationer for fagforeninger, LO og FTF."

Og: "Det er et respektløst angreb på den danske aftalemodel, der bygger på, at løn bliver aftalt af arbejdsmarkedets parter," siger FTF's formand, Bente Sorgenfrey.

Fagtoppen og arbejderklassen

Sorgenfreys udtalelse giver et hint om, hvad der driver fagtoppen: Det er ikke hensynet til arbejderklassens løn, arbejdsforhold og pension. Det er derimod hensynet til, at fagtoppen fortsat kan leve fedt af at forhandle disse ting – uanset hvor små de er.

I førnævnte Politiken-artikel er LO-formandens begrundelse den samme som FTF-formandens: "Det er fuldstændig uacceptabelt, hvis EU blander sig i lønningerne og griber ind i en dansk tradition," siger LO's Harald Børsting.

Så når de to faglige spidser nu siger ja, handler det ikke om, at vores løn- og arbejdsforhold er sikret, men om at fagtoppens er det: De kan fortsat få lov til at forhandle – så længe de holder sig inden for de udstukne rammer.

Skruebrækkeri

I stedet for at sige klart Nej til europæisk kapitals største angreb på løn, velfærd og pension siden 2. verdenskrig – så bakker toppen nu op om dette angreb.

Det ligger i øvrigt i tråd med Børstings nytårsudtalelse, hvor han siger, at "begge sider på arbejdsmarkedet har pligt til at bidrage til at bringe Danmark ud af den økonomiske krise". (Hvorfor vi skal betale for en krise, vi ikke selv har skabt, fremgår ikke …)

Så når millionvis af arbejdere i fx Grækenland, Portugal, Spanien osv. kæmper mod krisepolitikken, kan de ikke regne med støtte fra den danske fagtop.

I faglig sammenhæng kalder man folk, der saboterer en kamp, for skruebrækkere. For Børstings og Sorgenfreys vedkommende er der tale om internationalt skruebrækkeri.

De sætter kniven i ryggen på internationale kolleger – og accepterer, at danske arbejdere skal under det samme åg.

Modstand

Heldigvis er der lyspunkter længere nede i det faglige hierarki. Et initiativ, der kalder sig "Forandring nu - en retfærdig fordeling af krisens regning" indkalder til landsdækkende demonstration op til EU's finanspolitiske topmøde sidst i marts.

"Europa står midt i en alvorlig krise, som ikke bliver løst ved at fortsætte den nedskæringspolitik, som er de europæiske lederes svar. I stedet er der brug for at kickstarte økonomien og investere i uddannelse, miljø og klimajob," siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke i København, til Dagbladet Arbejderen.

Men Anders Olesen skal nok ikke regne med støtte fra LO til demonstrationen – som han ellers efterlyser.

I stedet for at vente på de faglige spidser må han – og vi – bruge demonstrationen til at bygge modstand fra græsrødderne.

JØRN ANDERSEN

At anbefale nej til finansloven – En børnesygdom for socialister der vil ændre noget?

Lenin stillede i 1919 i '"Venstre" kommunisme – en børnesygdom' nogle principielle spørgsmål om hvorvidt socialister kan indgå kompromisser med den herskende klasse og hvad man overhovedet kan bruge parlamentet til. Disse spørgsmål, er med en ny regering og Enhedslistens JA til finansloven, igen blevet aktuelle for hele venstrefløjen.

Gjort er gjort og mon ikke vi efterhånden som Internationale Socialister og særligt igennem dette organ har vist vores modstand mod, at Enhedslisten – efterhånden det eneste parti der ikke har accepteret den herskende klasses dagsorden - stemte ja til finansloven.

Alligevel er der nogle overvejelser vi bør foretage os, for det kan måske gøre os bedre til at navigere i kommende spørgsmål, som vi bliver tvunget til at tage stilling til, nu når Enhedslisten er et regeringsbærende parti .

I diskussionen om at stemme for finansloven der har været efterfølgende på venstrefløjen, har kritikken mod vores anbefaling af at stemme nej været, at vi har været utopiske, (revolutions)-drømmende, og at et nej i virkeligheden vil skade venstrefløjen og arbejderklassen mere end de forringelser der faktisk ligger i selve finansloven, da det er svært at pege på alternativer.

I udgangspunktet mener vi ikke, at der er noget principielt i vejen for søge et kompromis. Men hvis man ikke er utrolig præcis på, hvad der er for nogle betingelser der ligger til grund for at man indgår et kompromis, risikerer man at bevæge sig ud på en sti der tager én længere og længere væk fra det overordnede mål man egentlig har.



"Det er helt udelukket" at vælte regerigen , udtalte Pernille skipper i forbindelse med finanslovsforhandlingerne

Kompromis med banditterne

Lenin skrev, at der er forskel på det kompromis som er indgået fordi man er tvunget til det af ydre omstændigheder - han bruger et sted eksemplet med røverne der truer en og man indgår et kompromis (aflevere sin bil, penge og pas) for at overleve og måske senere fange dem og får dem straffet – og et kompromis hvor man "pukker på de objektive omstændigheder" og indgår et kompromis for at få del i banditternes bytte.

Han skriver også, at dette eksempel er lidt barnagtigt men fastholder dog forskellen imellem kompromisset der er indgået pga. objektive tvingende omstændigheder (fx strejkekassen er tom) og de kompromisser indgået af: "af forræddere" (der som sagt) "pukker på objektive omstændigheder for at dække over deres egoistiske interesser (…) deres fejhed, deres ønske om at stå sig godt med kapitalisterne, deres modtagelighed for trusler, undertiden for overtalelse, undertiden for bestikkelse.

Igen, fastslår Lenin, at det hele bliver mere vanskeligt at afgøre i konkret politik, hvor internationale- (kapitalisme i historisk dyb krise men også bølger af oprør og modstand), nationale- (første nye socialdemokratiske regering i næsten 20 år) men også andre særlige forhold (fx Enhedslistens fremgang – SF tilbagegang) spiller ind.

Enhedslisten

Grunden til at spørgsmålet om finansloven er svær, er fordi vores parlamentariske kammerater i Enhedslisten, ikke helt lader sig indfange af de to kategorier som Lenin sætter i spil.

Først og fremmest vil jeg mene der i udgangspunktet ikke var nogle ladt revolver mod Enhedslisten – snarere havde (eller i hvert fald burde) Enhedslisten offensivt havde sigtet med skarpt mod regeringen på sammen måde som højrefløjen sigtede mod den lilla 3-kløver.

Dernæst kan vi uden at blinke sige, at vores parlamentariske kammerater ikke har handlet direkte forræderisk, egoistisk eller er bestikkelige, ligesom de heller ikke ønsker at stå på god fod med kapitalisterne.

Modtagelighed overfor trusler

Hvad man måske godt kan mistænke dem for er, at de er modtagelige overfor trusler uden det er reelt nok - og derfor ikke har den nødvendige mængde is i maven, der skal til for at lave det mest gavnlige taktiske kompromis.

Pernille Skippers udmelding i Ræson (der udkom d. 12. november 2011 inden finanslovsforhandlingerne var forbi) om at 'det er helt udelukket' at vælte regeringen (og dermed stemme for finansloven) uanset hvad, vidner om en manglende kølighed.

Derfor kan vores parlamentariske kammerater argumentere for at der var ydre objektive forudsætninger der nødvendiggjorde, at de indgik et kompromis om dette særlige indhold (finansloven 2012) under disse specifikke vilkår.

Hvilken vej nu?

Men det betyder ikke, at vi som kritisk venstrefløj ikke skal fastholde at dette perspektiv var forkert. Det skal selvfølgelig fremsættes dels som en loyal og kammeratlig- og samtidig salig og velbegrundet kritik af vores ledende Enhedslisten–kammerater.

I føromtalte værk af påpeger Lenin, at holdningen til egne fejl er det sikreste kendetegn for hvor alvorligt et revolutionær parti er. Det værste i vores optik er imidlertid ikke, at vores parlamentariske kammerater følte sig nødsaget til at indgå dette specifikke kompromis (finansloven 2012) – hvis det var det der var tale om. Det er værste er, at det blandt nogle kammerater bliver italesat som en stor sejr.

Hvor skal forbedringer komme fra?

Et sådan perspektiv fortæller os, at det er i parlamentet og igennem vores partikammeraters hårde og taktisk snedige arbejde på Christiansborg, at forbedringer for os almindelige mennesker skal komme.

Men ligegyldigt hvor dygtige de er – og det vidner de symbolske "røde fingeraftryk" på finansloven også om – betyder presset på regeringen for at forbedre "vores" konkurrence-evne, altså vores nationale banditters profitter i dyb krisetid, at Enhedslisten reelt gennemfører de minimumsløfter som S- SF havde lovet, inden de fik magten. En rolle som Pernille Skipper også selv erkender i førnævnte artikel.

I stedet for at redde banditternes finanslov for enhver pris, mener vi, at vores repræsentanter i parlamentet i højere grad skal bruge prime time eksponering til at tale modstand op mod den usolidariske krisepolitik. Et godt sted at starte er de kommende overenskomstforhandlinger, hvor toppen af vores fagorganisationer taler vores forventninger helt ned til reallønsnedgang igen. Dermed skal vi igen betale for krisen.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Modstand.org - bøger til antikapitalister og socialister

Håb om forandring eller "business as usual"?



Regeringens første 100 dage

Der er langt fra det håb om forandring, som mange troede de stemte på ved valget i september, til den praktiske politik, regeringen nu fører.

Ordet "løftebrud" klæber så fast til SRSF-regeringens første 100 dage – ikke mindst takket være de borgerlige medier.

De borgerliges interesse i at pege på løftebrud er måske taktisk smart, men det er også hyklerisk: De borgerlige har haft 10 år, hvor de ikke selv har gjort noget ved sager som ventetid på hospitaler, overfyldte klasselokaler, dyrere busser og tog osv.

Men SRSF's løftebrud er reelle – og langt de fleste af dem er til skade for "de 99 procent".

Kursskifte?

Håbet for de mange var naturligvis, at en "rød" regering skulle markere et kursskifte: VKO's forringelser skulle rulles tilbage, den sociale tryghed styrkes, klima og miljø oprustes og militæret nedrustes.

Efter regeringens første 100 dage er status, at der er kommet mindre forbedringer for små grupper af udsatte. Men for flertallet er det "business as usual".

Den absolut største enkelt-sag er, at SRSF nu bakker op om afskaffelsen af efterlønnen og forringelsen af dagpengene. Det har været et mål for de borgerlige i over 10 år at afskaffe efterlønnen – til skade for titusinder af S-SF-vælgere.

Krisen

Problemet for reformister i en tid med krise i kapitalismen er, at ikke kun De Radikale, men også S og SF vil gøre alt for at "smøre" systemet. Forbedringer, der koster penge, må vente.

Fx: Selv om SRSF har lovet at gøre noget ved klimaforandringerne, så kommer der kun til at ske meget lidt, fordi det er "for dyrt". Omstilling til kollektiv trafik og renovering af bygninger kunne ellers skaffe titusindvis af arbejdspladser.

SRSF vil ikke lade de rige betale for krisen, fordi de tror det vil skade "erhvervslivet". Men de vil gerne lade os andre betale, fordi de ved, at vi er nødt til at tage det arbejde, der er.

Håbet

Hvis krisen bliver værre – og det tyder alt på – så vil vi komme til at opleve SRSF føre en politik, der er værre end VKO's.

Også SRSF-regeringen er vores modstander. Det eneste håb om reel forandring er, at vi organiserer kolleger og medstuderende til kollektivt at sige Nej til krisepolitikken.

JØRN ANDERSEN

Palæstina

Udenrigsminister Søvndal undlod at stemme for Palæstinas optagelse i UNESCO, FN's organisation for uddannelse, kultur, kommunikation og videnskab. Søvndal ville hellere være sammen med USA og et par enkelte andre end med det overvældende flertal af lande, der stemte for optagelsen.

Trafik

Før valget snakkede S og SF om nedsættelse af taksterne i den kollektive trafik på 40 pct. "Udskudt på ubestemt tid," lød meldingen fra transportminister Henrik Dam Kristensen efter regeringen var dannet. Og i januar stiger taksterne i stedet med godt 3 pct.

Sundhed

I valgkampen lovede S og SF, at patienter højst skal vente 30 minutter på behandling på skadestuen. Det var der desværre heller ikke råd til.

Droppet er også gratis tandlægetjek for unge og fattige samt gratis sundhedstjek for folk, der fylder 40, 50 eller 60 år. Og flere lægeambulancer i yderområder, og ...

Skat

Millionærskat og bankskat bliver ikke til noget. Derimod fastholdes VKO's topskattelettelser.

CIA-kommission

Det udvalg, der skulle undersøge de ulovlige CIA-overflyvninger i dansk luftrum, bliver ikke til noget.

JØRN ANDERSEN

Strejke i DSB

DSB kom i december måned endnu engang i mediernes søgelys. Denne gang på grund af ca. 800 mekanikere, elektrikere, smede og øvrige håndværkere der strejkede, fordi de var utilfredse med, at de ikke fik pension af deres resultatlønsaftale, som man gør på det øvrige arbejdsmarked.

2011 sluttede dermed med endnu mere turbulens hos de danske statsbaner. Der har været en svingdør fra ledelsesgangene, problemer med togdriften i Sverige og ikke mindst den fortsatte farce omkring de nye IC4-tog.

Spørgsmålet er så, "Hvordan kunne det gå så galt?"

For sagen er at DSB, indtil for blot et par år siden, var en forrygende forretning med penge i banken. Den daværende transportminister, Hans Christian Schmidt, mente endog, at DSB skulle afgive 300 millioner til statskassen for, at kunne finansiere nye skattelettelser til de rige.

Få måneder senere var DSB kastet ud i den alvorligste krise i mange år.

Datterselskabet DSBFirst var på vej mod konkurs, kammeradvokaten havde rejst sag om ulovlig statsstøtte til DSBFirst, der kørte på Kystbanen og på den svenske del af Øresundskysten.

Siden da er krisen blevet værre og værre.

Og der har været gang i svingdøren til ledelsesgangen hos DSB. Alene i 2011 er der blevet udpeget og afskediget fem topchefer.

Men en ting er udskiftningen på ledelsesgangen. Mere alvorlig er problemerne med DSBFirst og IC4-togene.

Det er ikke første gang, at DSB er i krise, og for at forstå den aktuelle situation, skruer vi tiden tilbage til 2006. Også dengang skældte alle ud på DSB, hvis de da ikke grinede af jernbaneselskabet, som ikke kunne køre når det sneede, og som var nødt til at sætte togenes hastighed ned, fordi skinnerne var slidte.

16 procent af togene, der kørte mellem landsdelene, var forsinkede. Kundernes tilfredshed var i bund. Og den kollektive togtrafik tabte til bilisterne, der udnyttede de glade dage med optur og forbrugsfest til at købe store nye og dyre biler.

Men med en målrettet indsats lykkedes det at vende udviklingen.

Togene begyndte at komme til tiden.

Kunderne fik gratis internet i togene, de fik lettere ved at tage cyklen med, og de kunne købe billetten med mobiltelefonen.

Nye produkter skabte nye kunder, og i 2009 viste resultaterne sig: For første gang vandt jernbanen frem på bekostning af biltrafikken. Antallet af rejsende steg, det samme gjorde kundernes tilfredshed, og DSB's omdømme blev forbedret.

Vigtigst var det, at DSB havde sat sig på Øresundstrafikken gennem datterselskabet DSBFirst, som drives i samarbejde med det skotske firma First. Det var på den rute i det tæt befolkede område på begge sider af Øresundskysten, at DSB skulle tjene penge.

Men det var her, det gik grueligt galt.

På den danske side var den nye køreplan alt for stram, så der opstod alt for mange forsinkelser, hvilket udløste voldsomme protester fra pendlerne på Kystbanen. Men først og fremmest gik tingene helt galt på den svenske side.

Køreledninger faldt ned, der opstod vinterproblemer, og da svenskerne gik i gang med at ombygge stationen i Malmøs centrum, blev antallet af spor halveret fra tolv til seks. Togene fra Sverige til Danmark kom, som vinden blæste, og skabte store forsinkelser og problemer på den danske side.

Alt i alt er tabet på DSBFirst blevet opgjort til 725 millioner kroner.

En regning som DSB fik lov at betale, mens den svenske del af DSBFirst blev lukket.

Samtidig har DSB fortsat kæmpe-problemer med at få IC4-togene ud at rulle på skinnerne. Alene i 2011 har DSB, måtte nedskrive værdien af IC4-togene med 300 millioner kr. DSB er gået fra et overskud på en milliard kroner i 2006 til et nul i dag. Og når DSB samtidig bruger mange penge på at betale for nye tog, betyder det at DSB i de sidste to år, har brugt flere penge, end man tjente. Det får gælden til at stige.

Foreløbig er nettogælden steget med cirka 1,5 milliarder til 12 milliarder fra 2006 til 2010. Og hvis ikke der gøres noget, vil den stige til 16 milliarder i 2015.

Derfor skal DSB spare én milliard kroner inden udgangen af 2014 svarende til mere end 10 procent af de nuværende omkostninger.

Derfor kræver Enhedslisten, at oprydningen i DSBs økonomi ikke kommer til at gå ud over passagererne og de ansatte.

- Det er helt urimeligt, hvis regningen for DSB's udlandseventyr og det mislykkede udbud af Kystbanen skal betales af passagererne eller af de ansatte.

- De politikere, som stod bag disse forkerte og tåbelige beslutninger, må sørge for at skaffe de penge, der skal til for at sikre en fortsat udbygning af togdriften i Danmark, siger Enhedslistens gruppeformand, Per Clausen.

POUL ERIK KRISTENSEN

FAKTA

Den 12. december nedlagde 800-900 håndværkere fra DSB vedligehold arbejdet efter at have forhandlet i trekvart år med ledelsen om overenskomsten. På et møde den 15. december valgte de strejkende at genoptage arbejdet fordi ledelsen havde lovet nye forhandlinger startende fra den 16. december.

REJSEN TIL IRAK

Vi bringer her en desperat beretning fra Irak, hvorfra en afvist asylsøger kort tid efter hjemsendelsen skriver om deportationen fra Danmark samt følelsen af at være fremmed, uforstående og utilpasset i Irak efter 10 års ophold i det danske asylsystem.

af Ahmed Jabari



Det er i dag onsdag d. 8. juni, og det er knap to uger siden, at jeg blev deporteret fra Ellebæk-fængslet i Sandholmlejren til Irak. Det er 10 år siden, jeg forlod Irak, men nu opholder jeg mig igen i min gamle hjemby Kirkuk. Jeg genkender ingen, folk er blevet gamle, gaderne og bygningerne er ødelagte efter bombesprængninger, busruterne er lavet om, og der er rejst nye bygninger og broer overalt. Jeg kan ikke finde rundt, ved ikke, hvor jeg er, og hvor jeg er på vej hen. Jeg tror, at mit problem er, at jeg integrerede mig mere i det danske samfund, end hvad normalt er. Jeg lærte dansk, fik danske venner og havde aldrig forestillet mig, hvad der ville ske, hvis jeg en dag måtte forlade alt det. Her i Irak tænker folk kun på penge. Mine slægtninge forstår ikke, hvordan det kan være, at jeg ikke har udrettet noget gennem de sidste 10 år af mit liv. "Hvad har du lavet i Danmark? Har du et hus, en bil, penge?", spørger de mig. Og hvad skal jeg svare? De forstår ikke, at uden et CPR-nummer, har man ingen muligheder i Danmark, uden CPR-nummer er man intet værd. Jeg vil nu beskrive, hvordan de sidste par uger er forløbet, for at vise, hvordan det danske asylsystem virker, og hvordan det egentlig føles at blive deporteret.

Normalt har jeg haft mødepligt hos Dansk Røde Kors i Sandholmlejren hver anden torsdag mellem kl. 13 og 15. Selvom jeg var bange for politiet fordi jeg sidste år var blevet anholdt med henblik på udvisning, og pga. rygter om, at irakere hjemsendes for tiden, fik en ven overbevist mig om, at der ikke ville ske noget. Jeg meldte mig altså, men da politibetjenten fandt mit navn på listen, ringede han efter flere betjente. De tog mig med til afhøring på kontoret, anholdte mig og førte mig videre til Ellebæk. Eftersom jeg har haft psykiske problemer og normalt tager antidepressiv medicin, kom to sygeplejerske nogle dage efter og sørgede for, at jeg blev indlagt på Hillerød Hospital, da min psykiske tilstand var så dårlig, at de ikke mente, at jeg kunne blive i Ellebæk. Jeg nåede kun at være på hospitalet en enkel nat, og fik kun talt kort med lægen, inden fire civilbetjente dagen efter troppede op på hospitalet og førte mig tilbage til Ellebæk. Jeg forstår ikke, at et europæisk land som Danmark, der tager i krig for at lære andre nationer om menneskerettigheder, selv kan bryde dem i sådan grad. Jeg mener, vi er i Danmark!

Da jeg kom til Ellebæk, var jeg træt og forvirret, fik sovet et par timer, inden politiet ved en nitiden igen hentede mig. Jeg blev kørt sammen med syv andre afviste asylsøgende til et ukendt sted, hvor et gammelt fly ventede på os. Vi fik ikke af vide, hvor vi blev fløjet fra, men turen endte i Stockholm Lufthavn, hvor et stort fly ventede på afviste asylsøgende fra Sverige, Norge, Finland og Danmark. Så vidt jeg ved, er det ikke lovligt for politiet at fragte os til Stockholm uden pas eller opholdskort, men det danske politi har gjort mange ulovlige ting, som den normale dansker ikke aner noget om. Eksempelvis blev min mobiltelefon stjålet i Ellebæk-fængslet. Jeg satte stor pris på den, men da jeg sagde, at jeg ville have den tilbage, sagde politibetjenten bare, at de ikke kunne finde den, og at de kunne give mig en lille erstatning, der overhovedet ikke dækkede telefonens pris.

Onsdag d. 25. maj, kl. to om natten, en uge efter, jeg meldte mig hos Dansk Røde Kors, blev alle os afviste asylsøgende fra Irak fløjet fra Stockholm til Baghdad. Vi var omtrent 55 samt over 100 betjente ombord på flyveren. Ingen af de skandinaviske betjente turde at bevæge sig ud af lufthavnen i Baghdad. De sender os tilbage, fordi regeringen har vurderet, at Irak er sikkert, men betjentene tør ikke engang vove sig ud af lufthavnen. Der er åbenbart forskel på mennesker i forhold til vigtigheden af deres sikkerhed. I Baghdad Lufthavn blev vi holdt tilbage uden mulighed for at drikke eller spise. Først klokken ni om aftenen blev jeg endelig kørt med tre andre mod oliebyen Kirkuk som vi nåede kl. tre om natten. Grænsekontrollen holdt os tilbage, så vi måtte blive siddende på gaden til kl. fem om morgenen inden vi kunne køre videre mod Kirkuk.

Da jeg nåede Kirkuk, der førhen havde været en ren og pæn olieby, blev jeg fuldstændig chokeret. På trods af Saddam Husseins diktatoriske styreform, havde han dog formået at holde byerne rene og pæne. Med den nuværende regering var Kirkuk komplet ødelagt. Jeg kunne ikke få mig selv til at stige ud af taxaen, så jeg kørte videre mod byen Sulaimanya i Kurdistan, hvor jeg vidste, at en af mine venner, som blev udvist i forbindelse med Kirkeasyl i Brorsons Kirken i 2009, bor. Jeg fandt ham, og vi brugte noget tid sammen, inden det gik op for mig, at der intet er for mig her i Irak. Jeg er mindst ligeså fremmet her som jeg var i Danmark. Samme eftermiddag ville jeg tage en langdistancebus tilbage til Kirkuk, men da chaufføren krævede 400 dinar for busturen, blev jeg tosset, fordi jeg troede, at han ville snyde mig. Jeg tænkte på, hvordan den samme bustur i 2001 kostede 1 dinar. Jeg havde svært ved at forstå, at der var gået 10 år. Jeg kunne ikke tage mig sammen. At være i Irak, føltes som en drøm.

Jeg tog altså bussen tilbage til Kirkuk, hvor jeg stadig opholder mig. Hver dag chokeres jeg ved synet af byen. Alt er ødelagt efter bomberne, jeg kender ingen ansigter, og jeg kan ikke længere finde rundt. Da jeg ankom til byen, tog jeg over for at hilse på en ven, der har en butik, hvor han sælger juice, is og saft, men til at starte med kunne han slet ikke genkende mig. Han var også blevet ældre, havde fået gråt hår og fuldskæg. Jeg tog derfra, og kunne ikke længere finde ud af, om jeg var i København eller Kirkuk. Jeg begyndte at blande tingene sammen. Pludselig fik jeg et opkald fra Danmark - det gjorde mig rigtig dårlig. Jeg forstod ikke, at jeg var i Irak men fik opkald fra en fra Danmark. Jeg ville tage en metro, men kunne ikke finde den og begyndte at græde, mens jeg talte i telefon. Jeg vaklede på fødderne og følte, at jeg var ved at besvime. Samtidig må der have været sket noget med min mobil, for jeg kan huske, at jeg genstartede den, og datoen viste 2005, hvilket gjorde mig endnu mere usikker. Jeg blev ked af det, og vidste ikke, hvilket år vi var i. Til sidst fik jeg taget en taxa ud til min søsters hus. Det gik op for mig, at jeg ikke havde sovet i 48 timer. Mit hoved hamrede som ville det eksplodere, og jeg faldt i søvn ligeså snart, jeg fik lagt mig ned.

Da jeg vågnede dagen efter, havde jeg det en smule bedre. Men jeg kan stadig ikke tilpasse mig. Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg skulle forlade Danmark. Konstant kommer der slægtninge på besøg for at spørge mig om, hvad jeg har udrettet i Danmark. Jeg kan ikke lide kritik, og slet ikke når de ikke forstår, hvad det vil sige at være uden CPR-nummer i Danmark. Jeg ved ikke, om jeg kan holde til det, og begynder at blive bange for, at jeg er ved at blive tosset. Jeg kan ikke skrive mere. Jeg er træt af mig selv, og føler ikke, at jeg er noget værd. Det føles som at være en taber i livet. Tak for alle de gode, dejlige, hyggelige dage som jeg har haft med jer, søde venner i Danmark.

visAvis indsamler penge for at kunne trykke deres 6. nummer. Støt deres arbejde ved at overføre penge til deres konto: 7851 3285805.
Se mere på deres hjemmeside www.visavis.dk.

Socialistisk Arbejderavis bringer en historie om en hjemsendt irakisk asylansøger i samarbejde med visAvis.
visAvis er et tidsskrift om asyl og migration lavet i samarbejde mellem både folk med og uden dansk statsborgerskab i Danmark og et webmagasin (læs www.visavis.dk). Ambitionen bag tidsskriftet er at skabe en ny form for offentlighed ved at bringe nye stemmer ind i asyldebatten: teoretiske perspektiver, beskrivelser af aktivistiske kampe, journalistiske og kunstneriske bidrag - og ikke mindst de historier, som flygtninge og migranter selv har på hjerte

Børn anbringes stadig i arresthuse

Af Sonja Lange

Flere hundrede børn og unge mellem 14 og 17 år bliver anbragt i arresthuse, mens de venter på at komme i grundlovsforhør. Red Barnet opfordrer justitsministeren til at reagere på udviklingen. Kriminolog og SSP-konsulent Charlie Lywood peger på alternative løsninger og at man skal stoppe med at behandle børn og unge som voksne.

Den 30. november 2011, skrev Politiken en artikel om, at flere hundrede børn og unge mellem 14 og 17 år bliver anbragt bag tremmer i danske arresthuse, mens de venter på at komme i grundlovsforhør.

Red Barnet opfordrer justitsminister Morten Bødskov (S) til at sende børn og unge i sikrede institutioner i stedet for, som Red Barnet redegør for i dette citat. ”Han må reagere på, at der stadig er børn, der tilbringer tid i voksenfængsler til trods for, at der findes institutioner, som kan tage sig af dem”, siger generalsekretær i Red Barnet Mimi Jakobsen til Politiken.

Red Barnet mener, at indsættelser af børn og unge i voksenfængsler er i strid med FN's børnekonvention. ”Regeringen har jo mange gange nævnt børns rettigheder i deres grundlag, og jeg er ikke i tvivl om, at en ny justitsminister må få den her sag løst omgående”, siger Mimi Jakobsen.

Justitsminister Morten Bødskov (S) siger til Politiken, at det er regeringens principelle holdning, at børn og unge mellem 14 og 17 år ikke skal sidde i et voksenfængsel. Han vil dog ifølge Politiken først have lavet en ”analyse af omfanget af behovet for nye initiativer”. Han peger på, at der er visse steder i landet, hvor det er et praktisk problem, hvor det kan være meget langt at køre mellem arresthuset og den sikrede institution, for at få en enkelt overnatning.

Socialistisk Arbejderavis har talt med kriminolog og SSP-konsulent Charlie Lywood, som ikke mener, at man tager sine egne holdninger alvorligt:

”Der er en grund til, at Danmark har skrevet under på, at børn ikke må sidde i fængsel, men derimod, hvis de skal frihedsberøves skal det være i en ungdomsinstitution. Og det er fordi børn i 14-17-års alderen slet ikke er færdige med at udvikle sig mentalt. Det der gælder for voksne, skal ikke gælde for børn. For ved at behandle unge som voksne, så er vi med til at give dem indtrykket af, at de er nogen, som vi har opgivet”.

Charlie Lywood fortæller, at nyere forskning viser, at evnen til at overskue konsekvenser af egne handlinger først er fuldt udviklet i 22-24-års alderen, hvor man før har troet, at det lå i netop 16-18-års alderen. Han så derfor hellere, at man undlod varetægtsfængsling af børn, og at man i stedet tilkaldte forældrene, så de kunne indgå i en kontrakt om at sikre, at deres børn mødte op dagen efter til grundlovsforhør.

I tilfælde, hvor det ikke er realistisk, må kommunens sociale myndigheder træde til for at sikre barnets tilstedeværelse. ”Og hvis der derudover er brug for yderligere frihedsberøvelse inden den egentlige retssag, må det være på en sikret ungdomsinstitution med det relevante socialpædagogiske personale”, siger Charlie Lywood til Socialistisk Arbejderavis.

Desuden mener han, at der er brug for nytænkning, når det kommer til det med at takle børn og unge, der begår strafbare handlinger, og han peger derfor på metoder, der bliver brugt i f.eks. Japan, hvor der er meget få under 20 år, der kommer i fængsel. Der bliver de fleste sager afgjort gennem en slags familieretssag, hvor man inddrager familien og den unge i en løsning af problemet, f.eks. ved at kræve, at barnet skriver et undskyldende brev til den eller de, han eller hun har forbrudt sig i mod.

Det og andre metoder af samme karakter er ifølge Charlie Lywood vejen frem: ”Det er dét, et barn lærer noget af. Det gør barnet ikke i et arresthus eller et voksenfængsel og måske slet ikke som frihedsberøvet”.

Men i Danmark forhindrer retsplejeloven at drive andre former for samfunds-understøttede løsninger. ”Hvis vi fortsætter alene ved at tænke i at ”pine” barnet, for at få det til at rette sig, vil vi fortsat producere voksne, som begår kriminalitet, fordi vi behandler barnet som kriminelt

Betalingsring: Den lette og asociale løsning



Enhedslisten i København har indkaldt til en kampagne, for at medlemmerne ”får ejerskab til, kan argumentere for og gøre ”trængselsringen” til en hjertesag”. Det er positivt, at man på den måde vil bruge sine medlemmer aktivt, og vi vil her give vores bidrag til debatten.

Baggrund

Det er ikke unormalt, at arbejdere i dag kører langt for at komme på arbejde. Årsagen hertil er, at de store virksomheder klumper sammen i de store byer. Samtidig med at de boliger, der er til at betale for almindelige arbejdere, ligger uden for de store byer.

Der er flere grunde til at ønske en kraftig begrænsning af biltrafikken i byerne. Dels sundhedsproblematikken: hvert år dør der, ifølge Institut for Folkesundhedsvidenskab, 675 mennesker af trafikforurening i København. Og dels er der klimaaspektet, hvor et af de væsentlige bidrag til reduktionen af CO2-udledning skal komme via omlægning fra privat til kollektiv transport.

Det er under de ovenstående forhold vi skal vurdere en kommende betalingsring.

Der skal være et alternativ

Som med alle andre klima- og miljøproblemer bliver vi som venstrefløj nød til at tænke både på social retfærdighed og have arbejderklassens hverdag med i betragtning.

For det første bliver vi nød til at bryde med ideen om, at vi kan løse klimaproblemerne ved at øge afgifterne og ved hver især at omlægge vores individuelle forbrug. Klima- og miljøproblemerne er store og systematiske. Derfor skal der systemforandringer og ikke forbrugerforandringer til for at løse verdens klima- og miljøproblemer.

Alternativet til at betale til betalingsringen for at komme på arbejde er i dag langsomme - ofte forsinkede - overfyldte busser og tog, som for mange vil gøre arbejdsdagen både længere og mere besværlig. Hvis der ikke investeres massivt i offentlig transport, som et reelt alternativ, bliver betalingsringen derfor blot en ny skat til at fylde statens kasse.

Hvis vi ikke gør den offentlige transport til et reelt alternativ, men nøjes med at forhøje afgifterne, gør vi på længere sigt miljø- og klimaproblemer til en middelklassedagsorden, fordi arbejderklassen ved, at de løsninger, der forsøges anvendt, altid betyder, at de skal til lommerne.

Betalingsringen øger uligheden

Debatten om betalingsringen har udelukkende handlet om betalingsringens placering og om den offentlige transport. Et forhold, der stort set er blevet overset i den ophedede diskussion, har været at betalingsringen ville ramme almindelige lønmodtagere væsentligt hårdere end velbetalte direktører.

Ifølge det nuværende forslag vil det komme til at koste 25 kr. at passere betalingsringen i myldretiden. For en person, der bor uden for København, men arbejder i København, vil det koste ca. 11.000 kr. om året at komme på arbejde. For en pædagog med en årlig indkomst på 350.000 kr. vil det betyde en ekstra udgift på godt 3 procent af bruttoindkomsten. For en direktør med en årlig indkomst på 1 million bliver det derimod kun til en ekstra udgift på ca. 1 procent af bruttoindkomsten. Pædagogen vil derfor, med indførelse af en betalingsring, lide et væsentligt større økonomisk tab end direktøren. Det kan derfor undre, at traditionelle arbejderpartier, som S og SF, gør sig til bannerførere for stigende ulighed og et sådant angreb på arbejderklassen. Ydermere bliver logikken, at det er ok at forurene og svine miljøet til, hvis du har råd til det.

Endnu en skat?

Med betalingsringen vil udviklingen med privatbilisme fortsætte. Staten vil være afhængig af, at der hvert år kører et bestemt antal biler igennem ringen, for at få penge i kassen. Det bliver derfor svært helhjertet at bekæmpe den stigende privatbilisme. Ligesom med cigaretter, usunde fødevarer osv. sætter man aldrig fokus på de selskaber, der skaber de sundhedsskadelige stoffer. Man sætter en afgift på, som ikke er for høj og som ikke skræmmer kunderne væk, for at staten kan sikre sig en stabil ekstra indkomst.

Der er behov for en generel omlægning

Der er behov fra en generel omlægning fra privat til offentlig transport. Betalingsringen vil kun være et skridt i den rigtige retning, hvis der først opbygges et reelt og brugbart alternativ. Klimaet og vores sundhed har ikke brug for, at det bliver dyrere for arbejderklassen at køre i bil. Vi har brug for en kollektiv omlægning af vores transport og for bilfri byer. Dette kan kun presses igennem ved en massiv og bred bevægelse ugjort af almindelige mennesker. En sådan bevægelse får vi ikke af, at venstrefløjen laver kampagner for at hæve skatterne og afgifterne, men ved at komme med bud på hvordan vi kan indrette byen helt anderledes og ved at stille krav om mere, bedre og billigere offentlig transport. Med tiltag som betalingsringen, der lader almindelige mennesker betale for systemskabte problemer, risikerer vi at distancere os fra de mennesker, som vi skal ud og kæmpe sammen med.

JESPER JUUL MIKKELSEN OG MATHIAS M. CHRISTIANSEN

Afghanske asylansøgere i Danmark

10 års krig og besættelse af Afghanistan har skabt endnu flere flygtninge end de 7-8 millioner, som flygtede fra Afghanistan til Iran og Pakistan under den sovjetiske besættelse og den efterfølgende borgerkrig.

Næsten 6 millioner er vendt tilbage fra Iran og Pakistan, men lever stadig i flygtningelejre, blot i deres eget land. Det betyder at omkring 25% af alle Afghanistans indbyggere er flygtninge.

Lederen af FN´s flygtningeprogram for Afghanistan erkender nu, ifølge Ritzau/AFP, at indsatsen for flygtningene har slået fejl, fordi de stadig ikke kan finde arbejde, bolig og mad. Der er stadig 3 millioner afghanske flygtningeuden for Afghanistan.

Flygtninge fra Afghanistan søger mod Europa, hvis de har mulighed for det. Omkring 30.000 lever i Grækenland. De fleste uden papirer, rettigheder og hjælp. Nogle rejser videre til andre europæiske lande, heriblandt Danmark. Fra 2008 til 2010 har næsten 3000 afghanere søgt asyl i Danmark, ca. halvdelen har fået afslag. Der var i perioden 834 uledsagede børn blandt asylansøgerne. For 2011 foreligger endnu ingen statistik.



Afghanske protester

Afghanske asylansøgere organiserede en protestdemonstration foran Christiansborg den 10. november 2011. De er forfærdede over, at 125 ud af 162 asylansøgere har fået afslag på deres ansøgning om asyl. Og de er endnu mere forfærdede over, at myndighederne vil sende dem tilbage til Afghanistan mod deres vilje.

De afghanske asylansøgeres demonstration var organiseret med støtte fra Trampolinhuset, som er et nyt fælles møde- og aktivitetshus for danskere og flygtninge. Trampolinhuset ligger i Skyttegade 3 på Nørrebro. (Vi bringer også en artikel fra deres avis Visavis på side 5 i dette nr.)

Også netværket Asylret støtter afghanske asylansøgere. De kæmper mod at afghanerne hjemsendes mod deres vilje. Det lykkes nogle gange for Asylret at forhindre tvangshjemsendelse. Men Asylret forsøger også at følge asylansøgerne til Afghanistan for at dokumentere, hvad der sker med dem efter hjemsendelsen.

"Bedsteforældre for Asyl" laver et stort konkret støttearbejde for asylansøgere i lejrene. Helt aktuelt er de meget bekymrede over alt for mange tvangshjemsendelser til hjemlande i krig og kaos, som f.eks. Afghanistan. De er også meget bekymrede over de mange asylansøgere, som har ventet i lejrene i helt op til 12 år. De appellerer til den nye regering om at rette op på den uanstændige praksis.

Danmarks særlige ansvar

Danmark har et særligt ansvar overfor afghanske flygtninge, fordi Danmark er en del af NATO-styrken, som nu i 10 år har besat Afghanistan. Den humanitære og sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan forværres dag for dag. Dette har først mulighed for at ændre sig til det bedre, når de fremmede tropper har trukket sig ud af Afghanistan og givet afghanerne en chance for selv at bestemme i deres eget land. Indtil da skal Danmark give afghanerne asyl af humanitære grunde, så de kan skabe sig et liv her.

Det er rigtig positivt, at de afghanske asylansøgere kommer ud af lejrenes passivitet og kæmper sammen for et anstændigt liv.

LENE JUNKER

Billed: Bedsteforældre for asyl har været særdeles aktive i støttearbejdet for asylansøgere.

Hvad får arbejderklassen til at kæmpe?

Året 2011 blev et bemærkelsesværdigt oprørets år – lige fra starten af det arabiske forår med Ben Alis flugt fra Tunesien den 14. januar. Over sommerens protester i Israel til Occupy Wall Street blev cirklen sluttet med et spirende opgør med Putin omkring jul.

Lige så stor som den geo-politiske spændvidde, lige så forskellige har oprørene været i deres form og udtryk. Særligt på et punkt har nogle skilt sig ud, nemlig mht. arbejderklassens aktive involvering, hvor Tunis, Egypten og Grækenland træder frem.

Men også oprøret i Wisconsin og de offentligt ansattes generalstrejke i Storbritannien i november. I det lys er der sikkert mange, som lidt frustreret spørger: Hvad bliver der af oprøret i Danmark? Og ikke mindst: Hvad med arbejderklassen – er den helt død?



Den gode nyhed

Med hensyn til det sidste er den gode nyhed, at det er den ikke – den er såmænd så sprællevende som nogensinde før. Husk bare lige på de offentligt ansattes strejker i 2008, og at vi i henholdsvis 2010 og 11 så Danmarkshistoriens største tillidsmandsmøder for offentligt ansatte og på LO-området.

Så kan nogle mere sortseende mene, at 2008 er ved at være længe siden. Men her skal man huske, at der heller aldrig tidligere her i landet har været store strejker hvert andet år – 5-10 år har været langt mere typisk siden 2. verdenskrig. Og dette billede har også været det typiske i andre lande. Før vi føler os alt for frustrerede, skal vi lige huske, at det er strejkebevægelserne i Egypten og Grækenland, som har været unikke.

Ingen kan forudsige strejker

Ud fra en overordnet betragtning kan vi forvente, at der igen vil komme store strejker i Danmark, for utilfredsheden er der. Men – og det er måske, for nogle, en knap så god nyhed – ingen kan forudse hvornår.

Når det kan fastslås med så stor sikkerhed, er det fordi, der, mig bekendt, aldrig har været nogen, som har forudset de seneste mange års store strejker. Og slet ikke dem, som udviklede sig til vilde ukontrollerede strejker. For selv om man nok kunne forudse, fx Påskestrejkerne kom som officielle storstrejker, var der ingen, der kunne forudse den voldsomme vilde massestrejke, som det udviklede sig til.

At man så bagefter kunne forklare, hvorfor det udviklede sig som det skete, er en helt anden sag. Hvilket også er en sandhed om rigtigt store strejkebevægelser, som i Frankrig i 1968 og med Solidarnosc i Polen i 1980-81: Ingen så dem komme – men efterfølgende kunne man nok fremanalysere de faktorer, som forklarede dem.

Hvad får folk til at strejke?

Utilfredshed er en basal forudsætning for enhver strejke – lille som stor. Men utilfredshed alene giver ingen strejke. En helt afgørende ting er også troen på strejken – dels at det nytter og at det overhovedet kan lade sig gøre. Det sidste kan man samlet kalde selvtilliden i arbejderklassen eller troen på egne kræfter. Her er der et dialektisk forhold mellem troen på, at det nytter og det kan lade sig gøre, som samlet bedst udtrykkes ved sammenholdet på den enkelte arbejdsplads. Er det stærkt, er det både lettere at få strejken i gang, men også at tro at man kan vinde.

Helt så enkelt er det ikke ved bredere politiske strejker, som kræver et sammenhold mellem arbejdspladser og endda byer, som er en ret abstrakt størrelse. Derfor kræver det en organisering eller netværk mellem arbejdspladserne, så solidariteten kan blive synliggjort. Sådanne strejker, som oprindeligt kun har udgangspunkt i mindre netværk, kan så senere rive bredere lag med sig.

Vi kan bygge op til strejker

Selv om det i de fleste tilfælde er umuligt, at planlægge eller forudse strejker, så er det absolut muligt at bygge op til dem. Både i det små på den enkelte arbejdsplads og bredere i arbejderklassen. Forstået på den måde, at man står med de bedste forudsætninger for at vinde, den dag strejkeviljen opstår. I forhold til politiske strejker består det i høj grad i en kombination en italesættelse af utilfredsheden og at opbygge netværk mellem brancher og arbejdspladser, f.eks. i form af tillidsmandsmøder. Det gjorde venstrefløjen med stor succes op til overenskomstforhandlingerne (OK) 1985, og det bar rigtigt langt under Påskestrejkerne, hvor man var på nippet til at vælte Schlüter.

Trepartsforhandlingerne

Når det ikke er særligt tænkeligt, at det samme kan lade sig gøre op til de kommende OK-forhandlinger, skyldes det den meget defensive stemning pga. krisen. Uden det dog kan udelukkes, at arbejdsgivernes grådighed kan betyde, at de går for vidt.

Men det er måske mere tænkeligt, at det vil ske ved de kommende trepartsforhandlinger, som bekvemt er henlagt til efter OK-12, så man kan tømme arbejderklassens lommer for tredje gang.

Særligt pga. al den "hype", der længe har været om disse, burde det være muligt at italesætte, at der skal holdes nogle "holde-øje-med"-tillidsmandsmøder under dette forløb. Specielt efter OK-12 kan man frygte, at tilliden til de faglige ledere kan ligge på et meget lille sted. Sådanne møder vil være et godt udgangspunkt for proteststrejker, hvis trepartsforhandlingerne udvikler sig, som man kan frygte.

HANS JØRGEN VAD

Billed: Fra protesterne i Wisconsin

OECD spår fortsat nedtur for Danmark

År 2011 har været et rigtigt dårligt år på det danske aktiemarked. Ifølge en opgørelse foretaget for Politiken af Nasdaq omx (der driver Københavns Fondsbørs) var værdien af danske aktier på sidste handelsdag i december 2010 1.324 milliarder kroner. På sidste handelsdag i 2011 var værdien faldet til 1.090 milliarder kroner. Det er et fald på 234 milliarder (prisen på ca. 7 storebæltsforbindelser).

Problemerne på aktiemarkedet er et tegn på den krise der rammer almindelige mennesker.

OECD siger i en ny rapport at den økonomiske nedtur vil fortsætte gennem 2012.



COP17: En kæmpe fiasko

FNs metrologiske organisation har oplyst at igennem de sidste 15 år, har de 13 af dem været de varmeste. Derfor står man tilbage i skyggen og tænker på, har dette noget at gøre med den manglende prioritering af klima – er svaret så enkelt, og er COP17 endnu en fiasko?

Christiana Figueres, FN's klimachef, udtalte sig til topmødet i Durban, i starten af hendes tale;" Forhandlingerne i de kommende dage vil være udfordrende (..) Vi må være realistiske omkring forventninger til et gennembrud i Durban".

Sidenhen blev der dog talt om et gennembrud, men reelt er det blot et forsøg på at italesætte de magre resultater som sejre. Hvis man virkelig vil se på verdens lederes ambitionsniveau for indsatser overfor klimaet, kunne man starte med at se på den støtte, de giver til de klimaødelæggende fossile industrier.

Mere støtte til fossile brændstoffer.

Trods fine hensigter om at gøre noget ved klimaproblemerne har verdens regeringer i 2010 brugt 2.300 milliarder kroner på støtte til olie, gas og kul.

Olieprodukterne har fået mest i støtte de sidste to år imens gassen har fået næstmest. Samlet set er har de fossile brændstoffer fået en tredjedel mere i støtte i forhold 2009.

De rigeste og mest udviklet lande har et større ansvar for klimaforandringerne, da det også er dem der har forurenet mest. De 20 største økonomier (G20) indgik derfor for to år siden en aftale om at udfase deres støtte til fossile brændstoffer. Det er således et kæmpe løftebrud at støtten i samme periode faktisk er steget med 614 milliarder kroner.

Hvis klimaet var en bank var det reddet

Når det handler om sundhed, uddannelse, velfærd og klima siger kapitalisterne og deres lakaj-politikere, at der slet ikke er penge nok. Men når det handler om fossile brændstoffer, våben og bankpakker viser det sig, at der er rigeligt med penge. COP17 viser igen, at så længe det er kapitalismen der hersker, bliver der ikke igangsat de nødvendige initiativer der skal fremtidssikre vores planet.

Som præsidenten af Venezuela konstateret på Klimatopmødet COP15 i København; "hvis klimaet var en bank, ville den have været frelst for længst".

ANDERS BÆK SIMONSEN & ANDREAS KYSTER JØRGENSEN

NU VIL VI RAMME DEN 1 %



Occupy-bevægelsen har været særdeles aktiv i den amerikanske by Oakland

Imens den amerikanske Occupy–bevægelse i løbet af november og december er blevet smidt ud af byernes parker og pladser, har den ved en række forskellige initiativer rettet mod "den 1 procent" vist modenhed.

Det har primært drejet sig om "genbesættelser" af tvangsauktionerede huse, indkaldelse til strejker, nedlukning af havne og demonstrationer mod arbejdsløshed.

Krisen smider folk på gaden

Flere millioner amerikanere har som følge af krisen mistet deres bolig. En fjerdedel af dem der stadig har en bolig er ved at drukne i gæld og er bagud med deres terminer. Et eksempel på en statsansat der begik selvmord efter at hans bolig kom på tvangsauktion, har samtidig sat fokus på bankernes illegale og strafbare procedure i forhold til tvangsauktioner.

Occupy-bevægelsen har haft nationale aktionsdage for genbesættelse af de tvangsauktioneres huse både i november og december. Den 6. december var der arrangeret protester i mere end 25 byer. Protester omfattede aktioner for udsættelse af terminsbetalinger, besættelse af tomme ejendomme og på andre måder forstyrrelser af forstående tvangsauktioner.

Luk alle havne på Vestkysten!

Så ambitiøst var udmeldingen fra Occupy-bevægelsen på den amerikanske vestkyst, der i et koordineret initiativ søgte at ramme de store industrihavne d. 12. december. Initiativet opstod på baggrund af Occupy Oaklands succes med at lukke deres havn (USAs femte største) ned d. 2 november.

Aktionerne sigtede mod firmaer der havde stærke fagforeningsfjendtlige praksisser og ansvarlige for krisen f.eks. Goldman Sachs. Datoen er en vigtig kulturel protestdag i Mexico, og var valgt af vognmænd som fragter gods for havnene i Los Angeles, typisk uorganiserede mexicanske immigrantarbejdere.

Ved at organisere blokader lykkedes det at stoppe produktionen i havnene fuldstændig eller delvist i Oakland, Portland, Longview, Seattle og Vancover, imens sympatiprotester fandt sted langt væk fra Vestkysten i Denver, Houston, Washington og New York.

Hvad bringer foråret?

Forhåbentlig mere af den slags initiativer. Allerede nu har de offentlig ansatte og de studerende i Californien planlagt protester i den første uge af marts mod statens varslede nedskæringer på over en milliard dollars. Nedskæringerne betyder blandt andet at det vil blive endnu dyrere at tage en universitetsuddannelse. De nye stigninger der indføres til sommer vil betyde, at en studerende skal slippe 1380 dollars pr. semester hvilket er en stigning på 57% siden 2010.

Man er nu i gang med at organisere demonstrationer, marcher og besættelse af en regeringsbygning.

Yderligere planlægger immigrantarbejdere og aktivister en militant aktionsdag senere i foråret for deres rettigheder.

Så selvom Occupy ikke længere kæmper om "pladsen" har de fundet en masse andre vigtige områder der er vigtige at erobre for at ændre ved styrkeforholdet imellem de allerrigeste og befolkningen.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Trotskijs 'Overgangsprogram': Kan ideen bruges i dag?

Overgangsprogrammet blev præsenteret i slutningen af 30'erne i en situation der på nogle måder minder om den situation vi står i i dag. Ligesom i dag var kapitalismen i dyb krise, og borgerskabet var rådvilde imens fascismen var i fremmarch.



Programmet forudså altså et år før 2. verdenskrigs udbrud:

"Under det stigende pres fra den kapitalistiske opløsning når de imperialistiske modsætninger til slut et højdepunkt, hvor forskellige sammenstød og blodige lokale uroligheder (..) uundgåeligt må smelte sammen til en storbrand af verdensdimensioner."

Trotskij, der var forfatter til programmet, svarede de folk der mente, at de objektive forudsætninger for at arbejderklassen kunne tage magten fra kapitalisterne, ikke var modne, med at forudsætningerne alene ikke var modne de var faktisk ved at rådne.

Menneskehedens historiske krise afhang af arbejderklassens sejr " Uden en socialistisk revolution, og det i den nærmeste historiske periode, trues hele den menneskelige kultur af en katastrofe".

På nogle måder lever vi i dag under nogle af de samme truende forhold. En fortsat pervest større ulighed fordi produktionsmidlerne er ejet og kontrolleret af et stadig mindre mindretal, der samtidig er i indbyrdes dødskamp på grund af krisen.

De producerer under kapitalismens eneste blinde krav om profit til den enkelte, og kan derfor heller ikke løse den store og uforudsigelige klimakatastrofe vi bevæger os ind i. Det har COP 17(!) endnu engang bevist.

Fra minimums- til maksimumsprogram. Broen er overgangsprogrammet.

Allerede i 1930'erne var der en forskel på de konkrete 'delkrav' som arbejderbevægelsen mobiliserede på baggrund af, og arbejderpartierne fremsatte indenfor det borgerlige parlament, (minimumsprogrammet) – og de krav der var betinget af arbejdernes overtagelse af fabrikker, banker og andre produktionsmidler ved en social revolution (maksimumsprogrammet).

Sidstnævnte dukkede kun lejlighedsvist frem fra "støvede partiprogrammer" ved højtidlige taler og var helt som i dag gemt og glemt.

Overgangskrav griber ikke bare ind i kapitalisternes profit – de griber ind også ind overfor deres magt over produktionen og samfundet (fx reel arbejderkontrol på arbejdspladser, overtagelse af bankerne og nationaliseringer af industrier uden erstatning).

Det er samtidig krav der nagler delkravene fast i jorden (fx automatisk lønregulering i forhold til prisstigning på bolig og forbrug) – så de ikke uden videre kan fjernes af den herskende klasse igen.

Arbejderpartierne i dag

Imens både Socialdemokratiet og SF for blot få år siden havde mange henvisninger til maksimumsprogrammets krav, er det i dag ikke eksisterende hos Socialdemokratiet, stærkt tyngdet ud hos SF. Selv hos Enhedslisten er der debat om det der "klodsede og umoderne" begreb 'revolution' ikke burde skrives helt ud af programmet.

I virkeligheden har krisen ligesom i 30'erne betydet, at arbejderpartiernes mindre delkrav (fx mere i løn, ferie, ret til at organisere sig, bedre velfærd etc.) i højere grad virker "uigennemførlige" fordi de griber ind i kapitalisternes profit.

De er presset og de traditionelle arbejderpartier vil hellere være ansvarlige overfor dem frem for arbejderne. Det er det som hele diskussionen om "vores konkurrence evne" handler om.

I stedet for at købe dette argument, skal vi i stedet sige som Trotskij skrev i 30'erne krise:

"Hvis kapitalismen er ude af stand til at tilfredsstille de krav, som uundgåeligt opstår af de ulykker, den selv har skabt, så lad den gå til grunde."

Angrebene på vores dagpenge og efterløn udført af socialdemokrater og socialister, fagtoppens udmeldinger om løntilbageholdenhed osv. vidner om en defensiv indstilling hos de traditionelle arbejderorganisationer, vi måske aldrig har set mage til i Danmark.

Fra vagthund til glubsk 'Rottweiler'.

Når nu Enhedslisten, igennem forhandlinger og parlamentariske snilde, søger at opnå forbedringer for arbejderklassen, kan det være en idé at kigge på 'overgangskrav'. Ved at lade sig inspirere af (og ikke blot kopiere) disse overgangskrav kan Enhedslisten starte en debat i afdelingerne landet rundt, om hvilke krav der i dag skal rejses i bevægelserne og i folketinget.

Det vil vise en helt anden modenhed som parti og ansvarlighed overfor arbejderklassen, og samtidig være en ny offensiv stil overfor Danmarks kapitalister og herskende klasse – en rolle som går videre end den defensive vagthunds rolle.

Vi skal i stedet tænke os selv som en glubsk rottweiler, der tirret af krisen og inspireret af de globale eksempler på modstand, farer i flæsket på vores nationale banditter. Det er det bedste eksempel på ansvarlighed og solidaritet vi kan vise.

Vi vil i næste nr. af Socialistisk Arbejderavis introducere nogle bud på hvad meningsfulde overgangskrav kunne være i vores nutid.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Find Leon Trotskijs originalværk på marxisme.dk/arkiv/trotskij/1938/ovg-prog/

Antorini, 95% syndromet og kulturrevolutionen der udeblev

100 dags lakmusprøven er blevet en naglefast bestanddel af enhver form for kritisk analyse og vurdering af nye regeringer. Mange havde nok en forhåbning om at der ville blive tale om et værdipolitisk paradigmeskift, med den nye centrum-venstre regering. Men så snart ministertaburetterne var besat, stod det klart, at der var tale om en forsættelse af blå bloks politik.

Skoleparathed er formålet med daginstitutioner

”Før valget” er nu længe siden, og siden har man ikke kun se regeringens røv for bare skosåler. Løftebrud på løftebrud har været dagens ret. Men oven i løftebrud, har vi også fået en ny børne- og undervisningsminister Christine Antorini, som er reinkarnationen af Bertel Haarder og George W. Bush i en og samme person. Med udtalelserne om at skoleparathed er formålet med daginstitutioner, cementerer Antorini en fortsættelse af den globale nyliberale og kulturkonservative indlærings-tsunami, som hærger alverdens daginstitutioner og skoler. Der er alene tale om uddannelse for erhvervslivet. Det betyder en fortsættelse af internationale sammenligninger, markedsgørelse og “accountability”-systemer i hele uddannelsessystemet, blot med den krølle at den endelig asfaltering med skoleficering af daginstitutionsområdet bliver fuldført.

Børne- og undervisningsministeren siger hun vil inddrage det pædagogiske område (skole og daginstitution) og pædagogisk forskning i sit arbejde som minister. Ja, ministeren vil sågar styrke den pædagogiske forskning. Men det giver ikke mening, medmindre hun og regeringen har tænkt sig at ændre politisk udsyn, når det kommer til forståelse af børn, barndom, leg og læring.

For AL forskning, med streg under al, og al historisk og aktuel pædagogisk viden og indsigt, undsiger, udfordrer og hudfletter netop den politiske kretinisme (idioti), som tidens politiske pædagogik og pædagogiske politik er udtryk for.



Christine antorini er regeringens reinkarnation af Bertel Haarder - mon hun også er vild med risengrød

Lighed gennem uddannelse

Socialdemokratiets slogans har været ”lighed gennem uddannelse” og ”mobilisering af intelligensreserven”, men virkeligheden har modbevist uddannelse som vejen til et lige samfund.

Målsætningerne om lighed i uddannelsessystemet har ikke medført lighed i samfundet. Det, de medførte, var, at alle uanset social oprindelse kunne få den samme chance for at få den position, som man var egnet til. Hvilket i sig selv selvfølgelig er godt. Men det var positioner i et samfund, der var et uligheds- og klassesamfund. Skulle man danne et lighedssamfund, ville det kræve politiske initiativer af en helt anden kaliber, der ville medføre, at skraldemanden tjente lige så meget som professoren for eksempel. Så vidt har de socialdemokratiske bevægelser ikke ville gå.

Heller ikke under den nye regering. I stedet for er det blevet til den vidtløftige ambition om 95% af en årgang skal gennemføre en ungdomsuddannelse. Men de grundlæggende spørgsmål, bliver aldrig stillet eller forsøgt besvaret: hvad er det, der bliver ved med at være galt i det danske uddannelsessystem, når op mod 20% aldrig får en ungdomsuddannelse ? At uddannelsessystemet ikke alene reproducerer, men også i vid udstrækning øger de sociale forskelle i samfundet, er ikke medtaget i centrum-venstre-regeringens analyse. Så derfor bliver ambitionen om ”lighed gennem uddannelse” i dag reduceret til et spørgsmål kvantitet og erhvervslivets interesser.

Folkeskole der ikke var for folkets børn

Problemet med debatten om folkeskolen er at den ikke forholder sig til den viden, som findes omkring børn og unges læring. Børn og unge har et narrativt begær, et læringsbegær, et kreativt begær og ikke mindst et begær på livet.

Titusinde-kroners spørgsmålet er, hvad er det der sker i skolen, som fratøver børn og unge deres begær for læring?

Desværre er der en politisk modvilje til at besvare dette spørgsmål. Der er heller ikke meget hjælp at hente fra de professionelle. I stedet for at se på folkeskolens Bermuda trekant, opfinder politikerne fra rød og blå blok sammen med skolelederne et utal af ideologiske blålys. Fx heldagsskoler, mere røv-tilsæde-undervisning og nyt liv til kulturkonservative indlæringslogikker, som blot forstærker den sociale chanceulighed og reproduktion af uligheder i samfundet.

Uddannelseskultur-revolution ønskes

Skal vi nytænke og ny-udvikle folkeskolen (og uddannelsessystemet) skal den (og det) vendes på hovedet. Vi skal tage afsæt i at børn og unge har et begær efter at lære, forstå og udvikle deres fulde potentiale. Til det behøver vi hverken opråb fra tigermødre eller den sorte skole i ny forklædning.

Det venstreorienterede pædagogiske projekt er dødt, og det, der i dag adskiller S-SF fra de borgerlige er småting. Selv langt ud på venstrefløjen har man opgivet at fremføre en radikal kritik af new public management og dennes tilgang til tænkning og viden. Der opstilles ikke noget alternativ, og det er dybt tragisk, at venstrefløjen ikke er mere ambitiøs og grundige i deres daginstitutions- og skolepolitik.

JAN HOBY

Udtalelse fra Revolutionære Socialister i Ægypten om angrebet på besættelser af regeringsbygningerne:

Ned med de militære kriminelles styre!

Militærjuntaen, som er Mubaraks sønner ved magten, har tilføjet endnu en forbrydelse til listen over deres angreb.

De væbnede styrker, medlemmer af Militærets efterretningstjeneste og bander af regerings-støttede bøller, har angrebet den fredelige sit-in i gaderne uden for regeringsbygningerne.

Efter at have fabrikeret et skænderi med Abboudi, en af de unge ultras [fodbold fans] som spillede fodbold begyndte de at chikanere ham, udsætte ham for elektriske stød og misbrug, og endelig nægtede de at løslade ham i mere end en time.

Dette viste sig blot at være påskud, for et i forvejen planlagt angreb, der skulle sprede sit-in (protesten red.) med magt og brænde de protesterendes telte. De gamle løgne bliver spredt om, at de lokale beboere bliver generet af de protesterende, selvom gaden hvor sit-in'en finder sted, ikke stopper trafikken, og området i forvejen er fyldt med regerings-bygninger, ministerier og ambassader og ikke er et beboelsesområde.

Bøller og soldater i civilt tøj overtog regerings bygninger, som nu er under militær besættelse, inklusiv selve parlamentsbygningen, for at smide sten og glas efter de protesterende og de aktivister som sluttede sig til dem i gaden Qasr al-Aini for at udtrykke deres vrede mod angrebet på sit-in'en.

Snesevis af demonstranter er blevet udsat for angreb med politistave, vandkanoner, gummikugler og skarp ammunition.

Det er hvad militært styre betyder: at bruge de mest beskidte midler for at undertrykke revolutionære.

Det er dét militære råd som påstår at have opnået demokrati igennem enighed med de politiske partier, som før i tiden betvivlede det, men solgte de revolutionæres blod for at få taburetter i parlamentet, som nu er blevet besat og sat i brand af bøller og hæren.

Dette er præmiereminister Kamal Ganzouris regering. Han brugte sit liv på at tjene sin tidligere herre, Mubarak, og nu han han træder nu ind i regeringskontoret med blodige fodspor fra de revolutionære.

Mubaraks militærråd skal for en domstol.

Skam over den ægyptiske hær.

Skam over dem som forbliver tavse og medskyldige.

Militærrådet leder kontra-revolutionen … men revolutionen fortsætter.

**REVOLUTIONÆRE SOCIALISTER
16. DECEMBER 2011.**

Bevægelsen kommer til Rusland



Mindst 80.000 mennesker protesterede i Moskva lørdag d. 10. december mod forfalskning af parlamentsvalgets resultater. Tusinder protesterede i byer rundt om Rusland fra Sankt Petersborg til Vladivostock.

Valgsvindel

Vladimir Putin blev præsident for Rusland i 2000, og har siddet på toppen det autoritære regime kaldet "styret demokrati", hvis grundlag blev lagt af præsident Jeltsin i 1993. Al ægte opposition har siden været sat ud af spillet for at sikre magten for Kreml-bureaukraterne.

Efter at have siddet som præsident i to perioder, fik Putin sin marionet, Dmitri Medvedev ind som statsminister, mens Putin stadig sad med den reelle magt i landet.

For at sikre valg sejren til "Forenet Rusland" (Putins parti), blev tusinder af offentligt ansatte mobiliseret. Ethvert tiltag, der kunne manipulere med valgresultatet og valgkommissionens arbejde, blev taget i brug. Den voksende utilfredshed med regimet kom til udtryk gennem det massive antal stemmer til partier der blev opfattet som kritiske over for "Forenet Rusland". Millioner af vælgere brugte princippet: "Stem på et hvilket som helst parti – bare ikke Forenet Rusland".

Om morgenen den 5. december, da resultaterne af valget blev offentliggjort, var landet fuld af harme: Forenet Rusland havde vundet 50 procent af stemmerne, samtidig med at dets faktiske popularitet faldt kraftigt. De rapporter, der blev offentliggjort af observatører fra oppositionen, afslørede, at næsten en fjerdedel af valgkortene var blevet "pillet ved" til fordel for partiet ved magten.

Bevægelsen

Dette får tusinde til at trodse kulden og de tusindvis af urobetjente som er udkommanderet for at gå i demonstration. Der blev holdt talere fra hele det politiske spektrum. Der var hundredvis af flag fra alle mulige oppositionsgrupper, og de forskellige venstreorienterede partier var godt repræsenteret. Mange mennesker bar hjemmelavede plakater. For størstedelen var dette deres første demonstration nogensinde.

Øjenvidner beretter at stemningen var vred, men med højt humør. Folk råbte "Ned med parti slyngler og tyveknægte!"-som Putins parti bliver kaldt. Grigorij som var en af demonstranterne, der havde deltaget i flere af protesterne fortalte, at han var på gaden for at: "opleve den ånd af forandring som var i luften".

Nationalisterne

Det eneste, der skæmmede protesterne var tilstedeværelsen af højreorienterede nationalister. På et tidspunkt forsøgte to af dem at stoppe en person der viftede med et regnbueflag for homoseksuelles rettigheder, men med-demonstranterne greb ind og råbte "Nej til provokation!"

Da den højreorienterede leder talte til folkemængden, opfordrer han til en ny etnisk russiske revolution, men han blev mødt af massive buh råb.

Ny tid i Rusland

Pludselig taler alle om politik, og der er en fornemmelse af, at forandringer kan ske. På NTV som er en af de vigtigste statskontrollerede tv-kanaler i Rusland, truede medarbejderne på stationen med en strejke, hvis de ikke fik lov at dække protesten. Yderligere protester for retfærdige valg er ved at blive planlagt.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Den lange krise

Stærkt forkortet uddrag fra SWPs kongresbulletin.

Oversat af Jesper Juul Mikkelsen og Anne Lange

Den overordnede situation vi står i kan beskrives som: 'den dybeste krise i kapitalismen, siden den store depression i 1930'erne'. Rødderne til krisen ligger i, at vi siden starten af 1970erne har oplevet en lang periode med lave profitter. Karl Marx hævdede, at for at løse en sådan profitkrise, er det nødvendigt med omstrukturering af store dele af systemet, ledsaget af arbejdsløshed og konkurser.

Men de forskellige kriser, som systemet har gennemløbet siden 1970'erne har ikke været omfattende nok til at opnå den nødvendige destruktion af kapital. Den nødvendige udrensning af systemet står nemlig over for forhindringer. De store virksomheder og finansielle institutioner er i dag langt større end i Marx's tid, et svigt fra et af de gigantiske multinationale selskaber er potentielt en katastrofe for systemet som helhed.

Derudover spiller staten i dag en langt vigtigere rolle. I løbet af de seneste fire årtier, har regeringer grebet ind for at forhindre krisen i at udfolde sig, fuldt ud. Dette giver midlertidig lindring, men på bekostning af, at det lader de underliggende problemer fortsætte.

Dette har ikke resulteret i permanent stagnation. Periodisk mindre kriser og omstrukturering af de nationale økonomier til den intensiverede globale konkurrence har bidraget til delvis at genoprette profitten. Men den langt vigtigste faktor i denne midlertidige genopretning har været intensiveringen af udbytningen, arbejderne er blevet presset hårdere for at fremdrive et større overskud.

Dette kaldes under et nyliberalisme og bygger internationalt set på et nederlag til organiserede arbejdere og deres faglige organisationer. Men også nyliberalismen har kun delvis kunne skabe en genopretning af profitten. Derfor blev kapitalen i stigende grad kanaliseret fra produktionen af varer og tjenesteydelser, til den spekulative sektor, finanssektoren.

Dette har på kort sigt genereret højere profitter, og en af konsekvenserne heraf har været en række af økonomiske bobler. De økonomiske bobler har skubbet systemet fremad og skabt en illusion af dynamik. Men under disse bobler lå der en mega-boble af lån og kredit. Udvidelsen af lånemulighederne blev også en mulighed for, at arbejderklassen kunne fortsætte med at forbruge, på trods af deres begrænsede indkomster.

Det var denne boble og gældsdreven kapitalisme, der brød sammen med krisen i 2007-8. Men det er vigtigt at understrege, at det var den lange krise i profitterne der har ligget under dette sammenbrud, som har gjort krisen og problemerne så dybe og umedgørlige. den en tilstrækkelig udrensning af systemet er det usandsynligt, at vi vil opleve at kapitalismen kommer tilbage i en generel ekspansion.

Vi er trådt ind i en længere periode med krise og omvæltninger, der langt fra er slut. Ikke alene er systemet præget af svag vækst, hvor de store økonomier stadig ligger under niveauet fra før krisen, men finanssektoren og spekulation er stadig vigtig og gør genopretning af økonomien skrøbelig. Frygten for om de finansielle institutioner er sunde, har karakteriseret krisen, siden den begyndte. Finansverdens globale karakter, den omfattende sammenvævning af kredit og gæld i finansverdenen betyder, at hvert nyt problem hurtigt breder sig på tværs af systemet.

Når kriserne ikke løser økonomiens underliggende problemer er det et resultat af de selv samme tiltag som forhindrede sammenbrud af systemet i 2008. Dette indebar et hidtil uset niveau af statslig intervention.

Men de statslige interventioner, der kom samtidig med faldende skatteindtægter og stigende sociale udgifter, som følge af den stigende arbejdsløshed har medført, at man har udskiftet den private gæld med statsgæld, som har betydet, at krisen er muteret fra at være en krise i den private sektor til at være en krise for staterne.

Perioden vi i øjeblikket gennemlever er præget af store uenigheder inden mellem de nationale herskende klasser, og eksplosive politiske omvæltninger. Stillet over for de voksende byrder af statsgæld, har de herskende klasser på tværs af kloden besluttet at gennemtrumfe en hård nedskæringspolitik.

I nogle tilfælde, såsom i de perifere Eurozone-lande, bliver denne nedskæringspolitik påtvunget og håndhævet af krav fra obligationsmarkeder, rating-bureauer af behovet for at få adgang til redningspakker.

I andre tilfælde, især Englands, er der også en stærk dosis politisk opportunisme, som når de konservative forsøger at udnytte krisen til at gennemføre reduktion og omlægning af de offentlige udgifter i kapitalens interesser.

Men stramningerne har forværret problemerne ved at tilbagerulle netop den påvirkning, der holder systemet kørende. I september i år, har de fleste større lande oplevet lavere vækst – måske endda negativ vækst. Vores magthavere står nu over for en ny krise, og har brugt mange af de økonomiske våben i deres arsenal. En ny periode med recession, som vil skærpe spændingerne på tværs af systemet, nærmer sig.

Milliarder i fabrikkerne

Europas regeringer ryster i bukserne, når der går panik i børserne. Officielt er det for at sikre landenes økonomi og lånemuligheder. Men når aktierne falder, så er det ikke børsmæglerne, der er taberne. Det er de aktieejere, som kontrollerer virksomhederne gennem deres aktier, deres personlige formue og dermed igennem den deraf afledte magt.

Marx og kapitalisten med den høje hat

Hvert år opgøres listen over Danmarks rigeste. De 50 rigeste havde tilsammen en formue på mere end 430 milliarder kr., hvoraf de fleste penge er aktier og værdier i de industrier, de kontrollerer. De rigeste tabte under finanskrisen, men vandt på den lange bane, fordi de store overlever og spiser de mindre søstærke virksomheder, som det f.eks. har været set med banksektoren i Danmark. Det var, hvad Marx kaldte kapitalens stadig stigende koncentration af kapital som en konsekvens af kapitalismens kriser. Hvad gamle Marx også pointerede, var at rigdom ikke kommer ud af den blå luft, men gennem udbytningen i produktionen. Billedlig talt en kapitalist med høj hat og cigar, mens arbejderne knoklende for en ussel løn inde på fabrikken.

Danmark er et industrielt land

De seneste par år har medier og magthavere forsøgt at sætte prædikatet gammeldags på ordet "kapitalist". Det siges, at vi ikke længere lever i et industrisamfund, men et vid按samfund, hvor de traditionelle arbejdere er væk. Det er dog langt fra virkelighedens verden. Den danske produktionsindustri har en altafgørende betydning i Danmark. Der er ca. 15.000 danske industrivirksomheder med 350.000 ansatte. 51 % af eksporten kommer fra industriproduktion og den udgør 13 % af BNP. De største af dem har en altdominerende position i samfundet.

De store styrer

450 produktionsvirksomheder med mere end 100 ansatte står for 80 % af industrieksporten, 70 % af omsætningen og beskæftiger 60 % af de ansatte i industrien. De ejes af ganske få personer, som dermed har en ekstrem stor indflydelse på forholdene i Danmark. På toppen er selvfølgelig A.P. Møller Mærsk, som er en af verdens største virksomheder med en omsætning på størrelse med statsbudgettet. Herudover kontrollerer Mærsk Familien Danske Bank og Dansk Supermarked og råder over en formue på omkring 200 milliarder kr. Personligt tilskrives Mærsk en formue på 85 milliarder kr.

Rig på industri

Danmarks næstrigeste familier er alle, på nær de 2 ejere af Saxo Bank, kapitalejere i store pengetanke, som styrer Danmarks store industrivirksomheder. Som det fremgår af nedenstående liste, så stammer alle pengene fra industriproduktion og ikke finansielle eller serviceprægede virksomhed.

Kender du Foss, nr. 11

Virksomheden Foss med hovedkvarter i Hillerød sælger højteknologisk analyseudstyr, der måler og styrer kvaliteten af landbrugsvarer, fødevarer, farmaceutiske og kemiske produkter til kunder i 100 lande.

Foss har også introduceret et unikt produkt, verdens mindste analyseapparat til vin. Det koster 150.000 kr. og fylder ikke mere end en skotøjsæske. Apparatet kan ud fra blot en dråbe druesaft eller vin måle alkohol- og syreindholdet i vinen og uden problemer anvendes af almindelige vinbønder. Foss er langt den største i verden inden for sit felt, dvs. analyseudstyr til korn, vin, kød og mejeriprodukter, og har verdens 100 største fødevare- og kornkoncerner som kunder.

Foss A/S blev i 1956 stiftet under navnet Foss Electric A/S af Nils Foss, som nu har sluppet styringen af selskabet. Ansvaret for virksomheden hviler ud over direktøren Peter Foss på bestyrelsesformanden Peter Kürstein-Jensen. Foss A/S ejes af den 79-årige Nils Foss, hans hustru og nestorens tre børn, den 51-årige Peter Foss, Nils Christian Foss og Pernille Krups.

Familien Foss har en formue på anslået 4,3 milliarder kr. og er på listen blandt Danmarks 20 rigeste familier. Foss A/S har en egenkapital på 1,1 milliarder kr., og soliditetsgraden er på 76 procent.

Foss A/S har 1.150 ansatte over hele verden.

JAKOB NERUP

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere.
På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familie i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Blækket på det nye regeringsgrundlag er knapt tørt, men allerede tilsiger det, at denne regering vil fortsætte angrebet på arbejderklassen og beskytte overklassen. Det vil sige kortere dagpengeperiode, afskaffelsen af efterløn, imens løfterne om millionærskat og genforhandling af A.P. Møllers olieaftale brydes.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

Top 20 over Danmarks rigeste

1. Mærsk Mc-Kinney Møller, Containerfragt /olie/supermarked	Formue: 84,4 milliarder kr.
2. Familien Kirk Kristiansen, Legoklodser	Formue: 45 milliarder kr.
3. Familien Holch Povlsen, Bestseller tøj	Formue: 34,6 milliarder kr.
4. Familien Kann Rasmussen, Welux vinduer	Formue: 30,6 milliarder kr.
5. Familien Due Jensen, Grundfos pumper	Formue: 25,1 milliarder kr.
6. Lars Larsen, Dyner og håndklæder	Formue: 22,8 milliarder kr.
7. Familien Clausen, Termostater	Formue: 21 milliarder kr.
8. Familien Louis-Hansen, lamper	Formue: 14,4 milliarder kr.
9. Hanni Merete Toosbuy Kasprzak, Ecco sko	Formue: 11,3 milliarder kr.
10. Familien Kirk Johansen, Legoklodser	Formue: 7,8 milliarder kr.
11. Familien Foss, Måleudstyr	Formue: 6,5 milliarder kr.
12. Familien Enevoldsen, Pandora smykker	Formue: 6 milliarder kr.
13. Familien Kähler, Rockwool stenuld	Formue: 5,5 milliarder kr.
14. Janus Friis, Software Skype	Formue: 5,2 milliarder kr.
15. Familien Færch, Skandinavisk Tobakskompagni (Prince)	Formue: 4,8 milliarder kr.
16. Familien Tøpholm, Widex høreapparater	Formue: 4,5 milliarder kr.
17. Kim Fournais, Saxobank	Formue: 4,4 milliarder kr.
18. Lars Seier Christensen, Saxobank	Formue: 4,4 milliarder kr.
19. Brødrene Westermann, Widex høreapparater	Formue: 4,3 milliarder kr.
20. Familien Gunnersen Harboe, Medico virksomhed	Formue: 4,2 milliarder kr.

Modstand.org - bøger til antikapitalister og socialister

Overklasseliv: fra landadel til magtelite og jetset

I sin nye bog Overklasseliv undersøger journalisten Søren Jakobsen de 47 førende familier i den danske overklasse. Formålet med bogen er at "belyse den danske overklasses betydning", der ifølge forfatteren især er underspillet i det politiske og økonomiske liv.

Og det lyder jo meget lovende. Desværre holder bogen ikke rigtigt, hvad den lover.

47 familier

De 47 familier er udvalgt ud fra deres forbindelser til kongehuset – først og fremmest medtages familier der har haft "venskabelige forbindelser" med kongehuset i mere end et par generationer. Men familier der på under 2 generationer, har udviklet en "bredbåndsforbindelse" til kongehuset, tages også med.

Og selvom der ingen tvivl er om, at mange af dem der kommer hos de kongelige, også har stor magt i samfundet, kommer Søren Jakobsen bare aldrig rigtig videre end til, at fokusere på hvem der bliver inviteret med til hvis fester, hvem der er faddere for hvis børn, eller hvem der har hvilke titler.

Gennem bogen nævnes en masse navne på adelige (og også borgerlige) overklassefamilier, deres historier, interne magtkampe og deres forbindelser til kongehuset og forsøg på at komme tættere på de kongelige.

Det bliver aldrig rigtigt klart, hvad de mange opremsninger skal bruges til, og derfor er det svært at holde overblikket i fortællingen.

"Bag om magten"?

Nogle få gange i bogen tager Søren Jakobsen tilløb til at løfte en flig af sløret og gå dybere ned i overklassens politiske og økonomiske magt. Men det ender bare i vage antydninger eller korte konstateringer, før han springer videre til at fortælle om noget andet.

Bl.a. bruges der mindre end en halv side på at slå fast, at Mærsk flere gange har "kortsluttet den politiske procedure" for at få sin vilje. Derefter fastslår forfatteren, at Mærsk-familien har mange penge, og er den største aktionær i Danske Bank. Hvad det har af betydning, får man aldrig at vide, for der springes staks videre til Mærsks mange dyre ejendomme, og til historien om hans (overklasse)-ven der hjælper børn og børnebørn med det juridiske.

Hvem er overklassen?

Søren Jakobsen skriver: "et medlem af overklassen ved intuitivt, hvordan hun/han skal optræde – næsten hvor som helst. Det er indpodet fra barnsben. At være med i den rigtige overklasse er nemlig noget helt andet end at rykke op i den økonomiske overklasse."

Og om bestyrelsesformanden i Mærsk siger han: "Selvom formandskabet i Mærsk-koncernens bestyrelse er den mest betydningsfulde i dansk erhvervsliv, er posten ikke i sig selv en adgangsbillet til overklassen, fordi der kræves andet end mulighed for at udøve magt." Det der beviste, at bestyrelsesformanden var blevet en del af overklassen er, ifølge Søren Jakobsen, at han begyndte at blive inviteret til kongelige fester.

Grotesk overforbrug

En af de gode sider ved bogen er, at overklassens groteske overforbrug udstilles. Fx Lego-familiens køb af jagtterræner for 200 mio. kr. Eller Sofie Kirk Kiær Kristensen (også fra Lego-familien) der under Legos krise i 2004-5, mens hundreder blev fyret, købte sit nye hjem: en plantage større end Dyrehaven i Jægersborg.

Der lod hun det gamle jagtslot rive ned, byggede en ny luksus bolig på ca. 2000 kvadratmeter og lod opføre sin egen dyrehave – indhegnet af 16 kilometer hegn der skal holde krondyrene inde.

Personlige relationer

Der lægges mere vægt på personlige relationer mellem folk i overklassen og adelen, end der gør på deres magt. Og da et tæt venskab med kongelige er indbegrebet af overklasse for Søren Jakobsen, lægges der specielt vægt på, hvem der omgås kongehuset.

Desværre betyder dette syn, på hvad overklassen er, at Søren Jakobsen aldrig rigtig får "belyst" overklassens betydning.

Hvis man gerne vil have et detaljeret indblik i overklassens (specielt adelens) personlige forhold, er det en god bog at læse. Men hvis man vil forstå, hvilken magt overklassen har over samfundet, og hvordan de bruger den, skal man ikke regne med at finde svaret i denne bog.

CHRISTINE BERGEN

Overklasseliv af Søren Jakobsen er udgivet på Informations Forlag.

Petersberg II



D. 3.-5. december afholdtes en international fredskonference i den gamle vesttyske hovedstad Bonn. Den var indkaldt af for at samle den internationale fredsbevægelse, men frem for alt for at markere modstanden mod den såkaldte Petersberg II, også kaldt Den Anden Bonn Konference.

En fiasko

I november 2010 blev den tyske udenrigsminister Guido Westerwelle bedt af Harmid Karzai (sådan beskrives det romantisk af det tyske udenrigsministerium), om at afholde endnu en konference om Afghanistan. Symbolsk skulle den afholdes på 10-året for Den Første Bonn Konference, der bl.a. indsatte Karzai som overgangsleder.

Det var dog en kendsgerning allerede i ugerne op til afholdelsen d. 5 dec. at Petersberg II ville blive en fiasko. Pakistan valgte nemlig forinden at boykotte konferencen, bl.a. grundet et NATO-ledet angreb på anlæg tilhørende Pakistansk militær, hvor 24 pakistanske soldater mistede livet. Udover boykotten blokerede pakistanske militser - sandsynligvis med ISIs(Pakistans ledende efterretningstjenestes) velsignelse - alt transport af militære forsyninger til Afganistan gennem Pakistan. Det gør de stadig.

Derudover dukkede en anden helt central spiller ikke op ved konferencen, nemlig Taliban. Bevægelsen har pointeret flere gange, at den ikke ønsker forhandlinger, i hvert fald ikke på de vilkår som koalitionen og Karzai-styret tilbyder. I september blev lederen af "det øverste fredsråd" i Afghanistan Burhannudin Rabbani, myrdet af netop Taliban og Kabul har flere gange været angrebet og holdt som gidsel - ikke tegn på et forhandlingsindstillet Taliban. Som seneste udspil har Taliban (måske) indvilliget i, efter særligt amerikansk og tysk pres, at oprette en officiel ambassade i det lille olie-emirat Qatar.

To helt centrale spillere deltog altså ikke i den officielle konference, hvorfor måske både den og den uofficielle "modkonference" ikke blev nævnt med et ord i de store danske medier. Slutresultatet var overdragelse af magten til afghanske tropper og politi i 2014, noget som bl.a. det danske forsvar har kaldt "urealistisk". Ifølge den afghanske aktivist Malalai Joya, var aftaler om permanente baser i Afghanistan efter 2014 også en stor del af dagsordenen.

"Modkonferencen"

På "modkonferencen" deltog prominente navne som f.eks. Joya,

Mairead Maguire og Jeromy Corbyn. Frem for alt var det dog den store repræsentation af afghanske oplægsholdere og deltagere, der fik denne konference til at fremstå speciel. Det moderate og sekulære parti, "solidaritets partiet" var repræsenteret, men også f.eks. afghanske diplomater og debattører.

Hovedparten af de afghanske stemmer var imod forhandlinger med Taliban OG besættelsesmagten, om dette virkelig er en holdning, som flertallet af den afghanske befolkning deler, er ikke til at sige, men det vidner om et langt mere nuanceret politisk liv i landet, end det normalt portrætteres.

Både dele af fagbevægelsen og det store venstrefløjsparti Die Linke var med til at støtte op om "modkonferencen" afholdt lørdag og en stor demonstration afholdt dagen forinden - tiltag man kunne lære noget af i den danske fagbevægelse, men i særdeleshed Enhedslisten.

Konferencen var et resultat af internationalt samarbejde og netværk i en fredsbevægelse, der trods mindre midler kunne styrke både viden og modstanden hos de deltagende. Tak for det.

PETER SCHJERNING.

Politiske strejker i Norge

I Norge er der varslet politiske strejker og andre aktioner den 18. januar som protest mod den socialdemokratiske regerings planer om at indføre EU's vikarbureau-direktiv. 36 afdelinger af LO står bag initiativet, der hedder "Veto mod EU's vikarbureaudirektiv – ja til faste ansættelser".

Direktivet (som er blevet indført i Danmark) går bl.a. ud på at fjerne begrænsningerne for vikararbejde i lov og overenskomstaftaler. Frygten er bl.a., at det nye direktiv vil være med til at sikre, at endnu flere ansættes som vikarer i stedet for at blive fastansat. Formanden for det norske venstrefløjsparti Rødt siger til Nei til EU at: "indføringen af vikarbureau-direktivet vil være med til at svække arbejderværnslovgivingen ved at retten til fast stilling og forudsebare løn- og arbejdsvilkår ikke længere skal være grundpiller i arbejdslivet."

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

MØDEKALENDER ISU/IS

ODENSE

Alle møder er tirsdage kl. 19-21, Ungdomshuset Nørregade 60.
17.1: Afghanistankrigen skaber millioner af flygtninge
24.1: Opgaver for socialister i 2012
31.1: Hvad kan vi lære af Den Russiske Revolution 1917
7.2: Den nye Europagt og krisen i EU

ÅRHUS

Alle møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, Stakladen, lok. 2.2, Nordre Ringgade 3.

24. januar: Hvordan bygger vi et revolutionært parti?
7. februar: Hvordan opbygger vi IS?
21. februar: Enhedsfront

KØBENHAVN:

Alle møderne er kl. 19.00 i Støberiet, Blågårds Plads.

12. januar: Modstand mod Euro+pagten
18. januar: Projekt IS i dag – revolutionær opbygning i Danmark
Onsdag d. 25. januar, kl.19.00 (folkekøkken kl.17.30)
Offentligt møde: Den egyptiske revolution et år efter
På dette møde fejrer vi et års dagen for revolutionen i Egypten, som blev startskuddet på et års modstand og protester over hele verden. Vi har inviteret andre grupper på venstrefløjen til debat og fælles fejring af dagen.
Torsdag d. 2 Februar: Beretning fra SWP-kongres
Torsdag d. 9 Februar: Trotskijs marxistiske ideer
Torsdag d. 16 Februar: Mediernes kontrol

KALENDER

ODENSE

Enhedslisten - alle interesserede er velkomne.
18.1: Status efter 100 dage med den nye regering.
Oplæg v. MF Jørgen Arbo Bæhr
Huset, Absalonsgade 26 kl. 19.30
9.2: Odense Kommune som arbejdsplads
Oplæg om "New Public Management" v. Jan Hoby, LFS og Ø
Oplæg om "Odense Ny Virkelighed - Odense Ny Velfærd"
3F-Odense, Skibhusvej 52B kl. 19-22

København:

16. marts - tyve år efter bomben i Søllerødgade
Mandag den 16. marts kl. 17:00 - 20:00, Sted: Blågårds Plads, 2200 København N, Arrangør: AFA, se www.16marts.dk
Mandag den 16. marts 1992 sprang en bombe i Internationale Socialisters (IS) kontor i Søllerødgade 33 på Nørrebro. 29-årige Henrich Christensen, som var på IS-kontoret den dag, blev dræbt af bomben.
Det er nu tyve år siden, men truslerne fra den yderste højrefløj er stadig til at tage og føle på. Derfor arrangerer Antifascistisk Aktion demonstration den 16. marts 2012 klokken 17.00 fra Blågårds Plads.

2011: Det arabiske forår

2011 markerede den største bølge af protester og oprør i Mellemøsten og Nordafrika, siden de nationale befrielseskampe. I lande som Tunesien, Egypten, Libyen, Syrien, Bahrain, Yemen, Algeriet, Irak, Kuwait, Jordan, Libanon og Mauretanien rejste befolkningen sig i oprør mod årtier diktatur, repression, forværrede livsvilkår og manglende frihedsrettigheder.

Tunesien

Den tunesiske revolution, der tvang den mangeårige præsident Ben Ali i eksil, blev startskuddet på det, der senere blev kendt som det arabiske forår.

Protesterne mod regimet tog for alvor fart, efter den 26årige gadesælger Mohamed Bouazizi satte ild til sig selv i protest over, at myndighederne havde beslaglagt hans grøntsags-vogn. Behandlingen af Bouazizi blev et symbol på den korruption og vilkårlighed overfor loven, som havde kendetegnet Tunesien og mange andre arabiske lande for den sags skyld.

Den tunesiske befolkning fik som sagt drevet Ben Ali på flugt og revolutionen har i første omgang ført til det første frie valg i Tunesien i over 40 år, samt en forstående omskrivning af forfatningen.

Egypten

Den egyptiske revolution var måske den vigtigste politiske begivenhed i 2011. ikke nok med at det er det mest folkerige land i Mellemøsten, så er Egypten med Suez kanalen utrolig vigtig for verdenshandlen, og regimet under Hosni Mubarak havde i en længere perioden været en af vestens tætteste allierede i Mellemøsten.

Forholdene for den almindelige egypter lignede på mange måder det som udløste revolutionen i Tunesien. Massiv arbejdsløshed, specielt blandt de unge. Stigende priser på dagligdagsprodukter. Massiv korruption og nepotisme, samt et dybt polariseret samfund, hvor den brede befolknings fattigdom, står i skærende kontrast til den rigdom, der var koncentreret i eliten omkring Mubarak og hans venner i hæren.

Revolutionen fik, gennem massive folkelige protester og store strejkebevægelser, på kun 18 dage væltet diktatoren gennem 30 år, Hosni Mubarak. Da revolutionen var på sit højeste, var mere end to millioner mennesker samlet på Kairos centrale Tahrir-plads, mens titusinder andre demonstrerede i byer som Port Said, Alexandria og Suez.

Med Mubaraks fald har revolutionen kun formået at kappe hovedet af uhyret og ikke fuldstændigt tilintetgøre det. Således lykkedes det Mubarak at overdrage magten til hæren, der lige siden indædt har forsøgt at slå revolutionen tilbage. Og begivenhederne i Egypten synes kun at eskalere. Først var hæren tilbageholdende med at bruge vold overfor demonstranter, mens der den senere tid har været flere og flere angreb fra regimets side mod demonstranterne. På den anden side er strejkebevægelsen taget til og demonstrationer er fortsat. Rigtigt mange egyptere er nået til den erkendelse, at

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

ET ÅR I OPRØRETS TEGN

2011 var året, hvor almindelige mennesker verden rundt gik på gaden i vrede over årtiers neoliberal politik, korrupte diktatorer, elitens krisepolitik og de forværrede livsvilkår og den usikkerhed, som mange mennesker har følt på egen krop for stigende arbejdsløshed, stigende priser på forbrugsgoder og et politisk system, der ikke varetager flertallets interesser. Den store bølge af protester har samtidigt markeret en tro på, at en anden verden er mulig. At almindelige mennesker organiseret i brede folkelige bevægelser kan skabe forandring i en verden styret af de rige og magtfulde.





hæren ikke vil levere de reformer, som folk har kæmpet så hårdt for, og at det er op til den revolutionære bevægelse at forsætte kampen. Og hvor man før hørte kampråb som "folket og hæren er en hånd", så hører man nu kampråb, der lyder "hæren og politiet er en og samme beskidte hånd". Det vidner om, at almindelige egypteres bevidsthed har ændret sig gennem kampen mod regimet, og at man nu har en klar erkendelse af, at dette er en kamp på liv eller død. Hvis den gamle elite formår at slå revolutionen tilbage, vil det betyde massiv repression overfor dem som har båret revolutionen frem, med massearrestationer og henrettelser til følge.

Libyen

Det som i starten lignede et folkeligt oprør mod Muammar Gadaffi og en fortsættelse af begivenhederne i Tunesien og Egypten blev dog hurtigt ødelagt af den NATO ledede intervention, der skulle sikre vesten indflydelse i Libyen efter Gadaffis fald. Gadaffi blev som bekendt fanget og henrettet af oprørsstyrker 20. oktober 2011, men selvom overgangsrådet efterfølgende har erklæret borgerkrigen for afsluttet finder der fortsat sporadiske kampe sted mellem sympatisører af det gamle regime og overgangsrådets tropper.

Syrien

Det arabiske forår spredte sig i 2011 også til Syrien, hvor store dele af befolkning krævede præsident Bashar al-Assads afgang. Regimet svarede igen med ekstrem brutalitet, hvor man blandt andet belejrede byen Hama. I alt menes 5000 mennesker, mestendels civile, at været blevet dræbt af regimets tropper. Trods regimets repression forsætter oprøret med at vinde støtte i den syriske befolkning, og i løbet af de sidste måneder er der begyndt at opstå splittelse indenfor hæren, og mange menige soldater, samt hele delinger er gået over på oprørets side.

Modstand mod krisepolitikken og finansverdenen i vesten

Flere steder i den vestlige verden har vi i 2011 set store bevægelser imod krisepolitikken, som magthavere aktivt bruger som et påskud til at angribe den offentlige sektor og dermed arbejderklassens kollektivt tilkæmpede rettigheder.

Spanien

Overalt i Spanien gik folk i 2011 på gaden i protest mod den stigende arbejdsløshed, der for ungdommens vedkommende ligger på mellem 40-50 %. Ligeledes markerede protester en enorm utilfredshed med det politiske system. Den indignation, som befolkningen følte, mundede konkret ud i 15. Maj-bevægelsen, hvor folk samledes på og besatte centrale pladser i byer rundt om i Spanien med krav om radikale reformer. alt menes bevægelsen at have samlet op mod 8.000.000 mennesker omkring massemøder, demonstrationer og andre aktioner.

USA

I den amerikanske delstat Wisconsin deltog titusinder i protester mod en lov fremsat af den republikanske guvernør Scott Walker, der skulle fratage fagforeningerne retten til at forhandle overenskomster på vegne af de offentlige ansatte, samt forringe løn og pensionsvilkårene for de offentlige ansatte. Da kampen var på sit højeste, deltog mere end 150.000 aktivt i protester og i besættelsen af delstatsparlamentet. Selvom det ikke lykkedes, at få loven taget af bordet, så var der tale om nogle af de største faglige kampe i USA i mange år.

En anden bevægelse, der tog overskrifterne i USA i 2011, var Occupy-bevægelsen, der som mange af de andre bevægelser i 2011 udsprang af den stigende arbejdsløshed og stærk utilfredshed med den finansielle sektor. Stærkt inspireret af det arabiske forår besatte unge centrale pladser i de amerikanske storbyer og demonstrerede foran de finansielle centre. Mange steder så man bannere med påskriften "this is Tharir". Bevægelsen satte spørgsmålstegn ved storindustriens privilegier og har i de lande, hvortil den har spredt sig været et fokus for modstand mod neoliberalismen og omfordeling til fordel for de rige. Flere steder som i Oakland har bevægelsen succesfuldt knyttet sig til arbejderklassen, hvilket mundede ud i flere strejker i USA og lukningen af en af landets største havne.

England

England oplevede i 2011 både klasserelaterede gadeoptøjer og store faglige markeringer mod krisepolitikken og nedskæringerne i den offentlige sektor, hvor op mod 800.000 offentlige ansatte 30. juni gik i en endags strejke og op mod to millioner 30. november.

Grækenland

Grækenland har været det land i Europa, der har været hårdest ramt af krisen og som dermed også har set de hårdeste angreb på arbejderklassen. Centrale folk i regeringen er blevet skiftet ud med ikke valgte bankfolk i forsøg på at gennemføre de reformer som den herskende klasse i Europa kræver.

Livsvilkårene for almindelige mennesker er blevet dramatisk forringet og mange steder hører man, om at forældre sender deres børn i skole uden mad, fordi der ikke er råd til det. Selvmordsraten er skudt vejret, og mange mennesker er blevet tvunget til at gå fra hus og hjem.

Omvendt er Grækenland det land i Europa, hvor kampniveauet har nået sit højeste stadie. Den græske arbejderklasse har svaret igen med to 48timers generalstrejker, der har været en mængde universitetsbesættelser, og mange mindre strejker. Samtidig har argumentet, om ikke at betale gælden uden samtidig at sælge ud af den offentlige sektor, vundet indpas i store dele af arbejderklassen. Men for at dette skal kunne blive til virkelighed, er det nødvendigt, at den græske befolkning fortsætter og udvider kampen mod regeringen.

Alt i alt har 2011 været et fantastisk og begivenhedsrigt år. Antallet af kampe har været så stort, at de umuligt alle kan nævnes i en artikel som denne. Overordnet kan man dog sige at 2011 vil gå over i historien på linje med år som 1848, 1917 og 1968. 2011 har været med til at sætte revolution på dagsordnen igen. Det sætter krav til os som revolutionære. Forskellen mellem de ideer vi som revolutionære har for at ændre verden og den sociale virkelighed, er blevet mindre, og vi må involvere os og søge at påvirke kampene så de udvides og fordybes. Vi skal bidrage med vores analyse af kapitalismen som et system, der skaber kriser og hele tiden holde visionen om et socialistisk samfund op som noget, der er opnåeligt og som det alternativ, der kan gøre en ende på den krise, som vores samfund befinder sig i.

RASMUS HOLMEGAARD

Grækerne strejker mod ubetalte lønninger



Arbejdere i hele Grækenlands Attika-region planlægger at gå i strejke tirsdag den 17. januar i solidaritet med tre strejker.

Den vigtigste af de tre er stålarbejdere, der har været i strejke i mere end to måneder. Attika-området omfatter byerne Athen og Piræus.

Den regionale strejke 17. januar er blevet organiseret af Elefsina faglige center, der dækker arbejderne i den private sektor og de industrielle dele af den offentlige sektor. Græske fagforeninger er organiseret i nationale forbund og i lokale centre (svarer nogenlunde til LO-regioner; red.).

Elefsina organiserede en lignende strejke i regionen 13. december sidste år. Det var den største i regionen siden 1970'erne.

Den anden af de tre strejker handler om ubetalte lønninger på Eleftherotypia, et af Grækenlands største venstrefløjs-dagblade.

Ejerne af avisen, som stort set svarer til The Guardian (i Danmark: Information; red.), har indgivet begæring om betalingsstandsning.

Arbejderkontrol

Journalister, typografer og teknikere har alle tilsluttet sig aktionen og besat avisens kontorer.

De strejkende beslutter senere i denne uge, om de selv vil begynde at udgive avisen. En mindre finansiel avis, Investorens Verden, er allerede begyndt at gøre det samme.

Den tredje strejke er på Alter, en tv-station. Arbejderne strejker og besætter – igen mod ubetalte lønninger.

Da strejken begyndte, udsendte arbejdere en skriftlig erklæring på skærmen, som forklarede, hvorfor de var gået i strejke.

De begyndte herefter at sende de solidaritets-udtalelser, de havde modtaget, og deres egen solidaritets-udtalelser til andre strejker.

Dette er nu blevet optrappet til, at de sender video om deres faglige aktioner. Dette er små, men vigtige skridt i retning af arbejder-kontrol.

De tre strejker er vigtige på grund af den store solidaritet de har skabt, sammen med skift i retning af arbejder-kontrol.

Den enorme solidaritets-bølge har især været med stålarbejderne. De var i strejke hen over juleferien.

Stålværket har sin egen venstreorienterede fagforening, der er tilknyttet en faglig hovedorganisation, der ledes af Kommunistpartiet.

Fagforeningen ledelse støtter strejken, men de menige medlemmer er meget involveret i at køre strejken fra dag til dag. De holder regelmæssige massemøder.

De organiserer grupper til at koordinere solidaritet og distribuere den mad, der er blevet doneret. De organiserer arbejdere til at tage ud til andre arbejdspladser og bygge op til strejken 17. januar.

Fagforeningslederne støtter op om strejken, men de er bekymrede over udsigten til at miste kontrollen til de menige.

Imens fortsætter en massiv bølge af fyringer i både den offentlige og den private sektor. Europæiske statsledere kræver, at den græske regering gennemfører yderligere nedskæringer.

Mange offentligt ansatte har allerede mistet 25 procent af deres indkomst. Private arbejdsgivere presser nu på for at gennemføre lignende nedskæringer i lønnen.

Dette er ikke kun på grund af landets gældskrise. Arbejdsgiverne bruger krisen som en undskyldning for at lancere en arbejdsgiver-offensiv.

Grækenlands nye regering er under pres for at lovgive om, at den private sektors lønninger skal beskæres.

Fagforeningerne har endnu ikke annonceret yderligere strejker. Men med alt det, der foregår, er det sandsynligt med en generalstrejke ikke længe efter 17. januar.

PANOS GARGANOS I ATHEN

Kæmper for at overleve under krisen

Situationen fortsætter med at blive værre i Grækenland. Kirker rapporterer en kraftig stigning i folk, der spiser i folkekøkkener.

Der er rapporter om børn, der besvimer af sult i skolen, fordi deres familier ikke har råd til at give dem mad.

Recessionen i Grækenland er på vej ind i sit fjerde år. Omkring 750.000 arbejdere er arbejdsløse ifølge de officielle tal.

Fagforeningerne siger, at det reelle tal allerede er over en million – og det tal vil formentlig stige med yderligere 200.000 i år.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK PP B